

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

— ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ —

ΕΤΟΣ Ζ'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1904.

ΑΡΙΘ. 18.

ΓΡΑΦΕΙΑ	ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ	Διευθυντής καὶ ἐκδότης
Ὁδὸς Μπουμπουλίας	Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν Φρ. 20.	ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ
Ἀριθ. 34.	» τὴν Ἑλλάδα » 20.	
	Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ . . . 25.	

Ἐπιμελητὴς τῆς Συντάξεως ΚΩΝΣΤ. ΛΥΚΟΡΤΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεόφιλος Καίρης (ὁ αἰρετικὸς) ὑπὸ Θωμᾶ Κ. Παπαθωμᾶ. —
 Ἱερουσαλὴμ-Γολγοθᾶς ὑπὸ Ι. Ε. Μεσολωρᾶ, καθηγητοῦ
 τῆς Λειτουργικῆς κλπ. ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ. —
 Σιμ. Γ. Βλαβιανός, ΙΙΙ, ὑπὸ Στεφ. Μαρτζώκη. — Ἀθη-
 ναϊκὴ ζωή. Ὁ θρῆνος τῶν ἀνύχων ὑπὸ Θωμᾶ Παλμύρα.
 — Τῆς Μάγισσας τὰ λόγια ὑπὸ Κ. Ζουρντζῆ. — Ἐκ τῆς
 ξένης φιλολογίας. Ἡ ψυχὴ τοῦ Πέτρου. Διήγημα τοῦ
 Ὀνέ, κατὰ μετάφρασιν Κωντ. Ἀντ. Παπαπάνου (συνέ-
 χεια). — Περὶ Κριτικῆς ὑπὸ Θεοδώρου Ν. Φλογαίτου
 (συνέχεια). — Μουσαίου τοῦ Γραμματικοῦ. Τὰ καθ' Ἡρώ
 καὶ Λέανδρον (κατὰ Marot), μετάφρασις Λουκᾶ Βαλ-
 μάδης, ἱατροῦ (συνέχεια). — Μαντζέλλας Φροντίνης ὑπὸ
 Ἑλένης Σ. Λάμαρη (συνέχεια). — Ποικίλα καὶ περίεργα
 ὑπὸ Κ. Λρς

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ καὶ πάντες ἐν γένει οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἢ τὴν Συν-
 ταξιν τῆς « ἈΤΤΙΚΗΣ ἸΡΙΔΟΣ », παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ γραφεῖα αὐτῆς κελεύμενα ἐν

ΟΔΩ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΑΣ ΑΡΙΘ. 34

Ἀκριβῶς ὀπισθεν Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Μόνος ἰδιοκτήτης τῆς « Ἀττικῆς Ἰριδος » εἶναι ὁ κ. Χρῆστος Κονταξάκης.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς « Ἀττικῆς Ἰριδος » πωλοῦνται σώματα ἄρτια παρελθ. ἐτῶν δεδεμένα καὶ ἄδετα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΟΜΙΚΗΣ — Ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου 5.

1904

MAISON FRANÇAISE
Fournitures de Combustibles
et de
Savons du pays et de Marseille
NICOLAS CRITICO
Bureau de Commission et Representation
Richtim Han. N° 12.—GALATA

HOTEL DE LA GRANDE-BRETAGNE
Grand' Rue de Péra.—Constantinople
Propriétaire—Directeur: DÉMOSTHÈNES HALLAS
"Άξιος παντός έπαινου ό κάλλιστος φίλος και όμο-
γενής Δημοσθένης Χαλλάς, όστις κατώρθωσε κυριολεκτι-
κώς να μαγεύη πάντα είσερχόμενον έν τῷ Ξενοδοχείῳ
του πελάτην διά τῆς προθύμου ύπηρεσίας, καθαριότη-
τος, εύαέρων δωματίων και εύγενεστάτου τρόπου αὐτοῦ.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
"ΤΟ ΤΟΥΝΕΛ",
Α. Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Κ. ΓΑΛΑΝΗΣ διάδοχος
Πέρα—Πλατεία Τουνέλ 'Αρ. 515.—Κωνσταντινούπολις

DÉMÉTRACOPOULO FRÈRES & Cie
Péra — Constantinople
Τό μόνον παντοπωλείον και έδωδιμωπωλείον τῶν
καλλίστων υπό πᾶσαν έποψιν όμογενῶν άδελφῶν Δημη-
τρακοπούλου. "Απαντα τὰ είδη έκλεκτά και άρίστης
ποιότητος, ύπηρεσία δέ προθυμοτάτη και περιποιητι-
κωτάτη.

«ΟΙ ΔΥΟ ΓΙΩΡΓΙΔΕΣ»
Τό μόνον έστιατόριον έν Γαλατῇ Κωνσταντινουπό-
λεως τῶν κ. κ. Γεωρ. Βουγᾶ και Γεωρ. Μάστορη υπό
τόν τίτλον «Οί δύο Γεώργιδες» Rue Zoulfari N. 23.
Συνιστῶμεν θερμῶς τό άνωτέρω έστιατόριον είς τοὺς διερ-
χομένους έκ Κωνσταντινουπόλεως όμογενεῖς και θά μάς
εύγνωμονοῦν διά τήν σύστασιν. Ἡ μαγειρική του και τό
προθύμον τῆς ύπηρεσίας κυριολεκτικῶς μαγεύουσι.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ
Θερμῶς είς τοὺς διερχομένους τοῦ Λαυρίου να έπισκεφθοῦν
τό έστιατόριον και οίνοπωλείον τοῦ καλλίστου και εύγε-
νεστάτου φίλου μας
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ
και θά μάς εύγνωμονοῦν διά τήν σύστασιν. Μαγειρική
άρίστη, ύπηρεσία δέ προθυμοτάτη.

Φαρμακεμπορεζον Γ. Φ. Βλαχάκη
Πλατεία Όμονοίας—Οίκία Καυτατζογλου
Γνήσια φαρμακα έν τῶν καλλιτερων τῆς Εὐρώπης
έργοστασίων.

"Ολα τὰ μεταλλικά ὕδατα πρόσφατά και συχνά ά-
νανεούμενα ως έκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως. Θερμό-
μετρα και χειρουργικά εργαλεία. "Απασαι αἱ ειδιότητες
(Spesialités). "Ολαι αἱ σκευασίαι άρσικοδυσλο-
Νατρίου Leprinc και Clin. Τείον άρίστης ποιότητος
και πᾶν ὅ,τι παρέχει ή Φαρμακευτική τέχνη.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ HOTEL
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Δ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ROYAL
ΜΑΝΣΟΥΡΑ (ΑΙΓΥΠΤΟΥ)
Καθαριότης, περιποιήσεις και ύπηρεσία προθυμοτάτη.

ΣΗ. ΤΟΥ ΠΟΓΙΝΑΚΗΣ
"Αλεξάνδρεια=Αιγύπτου
Κατάστημα είσαγωγῆς οἶνων Κρήτης, ελαίου και
σαπῶνος. Χονδρικῶς.

ΟΙΝΟΙ και ΚΟΝΙΑΚ
Μαυροδίφνη οἶνος δετῆς ίαματικῶς επίδότηος.—
Διάφοροι οἶνοι έπιτραπέζιοι Δεμέστιχ και Καλά-
θηρητα πωλοῦνται χονδρικῶς και λιανικῶς έν
ΑΘΗΝΑΙΣ ὁδός Νίκης παρὰ τῷ κ. ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑ-
ΡΟΠΟΥΛΩ πρακτορι τῆς έν ΠΑΤΡΑΙΣ Οίνοποιήτικῆς
Εταιρίας ή «Αχαΐα», έν ΠΕΙΡΑΙΕΙ παρὰ τῷ νέῳ
ιδρυθέντι Ὑποκαταστήματι τοῦ ιδίου κ. Σακελλαροπούλου
έπί τῆς ὁδοῦ Νοταρᾶ οἰκίης Σ. Γεωργακοπούλου.
Ζῦθος τοῦ μεγαλειτέρου Ζυθοπωλείου «Zacherlbrand
Saltator κατά κιβώτια και φιάλας.
Τιμολόγια άποστέλλονται παντὶ τῷ αἰτοῦντι

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΙΩΑΝ. ΧΟΪΛΑΚΗ
Eic Kafre el Zayat Egypte
Τό μόνον δι' ὕπνον και φαγητόν είς Kafre el Zayat,
συνιστῶμεν δέ θερμῶς είς τοὺς διερχομένους έκείθεν όμο-
γενεῖς. Καθαριότης και περιποιήσεις άκρα.
Manufacture de tabacs et cigarettes Egyptiennes
GEORGE BAKIRTZI
Caire et Port-Saït, quai françois Joseph Egypte.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΚΩΝΣΤ. Π. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ
Διασταύρωσις ὁδῶν Βουλῆς και Μητροπόλεως
"ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΤΡΑΜΑΔΟΥ
Tantah
Τό μόνον Ὑποδηματοποιεῖον ως πρὸς τό ζήτημα
τῆς καλλιτεχνίας, κομψότητος στερεότητος και εὐθηνίας.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ "ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ",
ΕΝ ΑΤΑΛΑΝΤΗ
ΚΩΝΣΤ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Εν τῷ καφφενείῳ τούτῳ, τό ὅποιον άμιλλᾶται πρὸς
τά τῆς πρωτεύουσῆς διά τήν περιποίησιν, τήν καθαριό-
τητα και τήν άρίστην ποιότητα τῶν ειδῶν, εύρίσκει τις
ποτά αναψυκτικά και καφφέ τῆς Μέκκας και ναργιλῆ
θεργιακλίτικο με τουμπεκί πρώτης ποιότητος. Οἱ ξένοι,
οἱ διερχόμενοι ἐξ Ἀταλάντης, μένουں κατεγοητευμένοι
έπισκεπτόμενοι τό καφφενεῖον «Βυζάντιον».

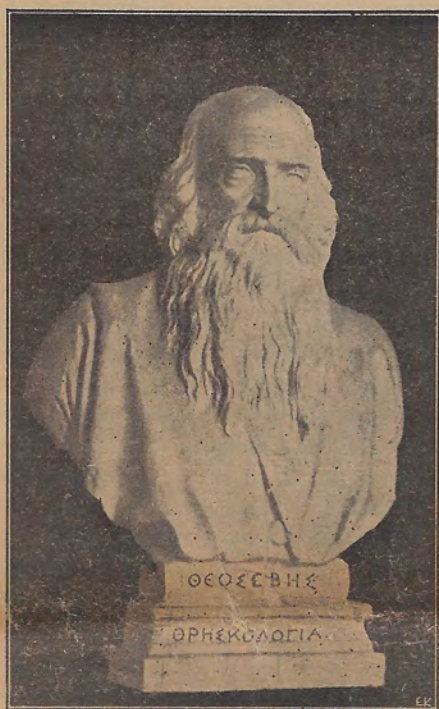
Ο Κύριος ΑΡΙΣΤΙΔΗΣ CLAUDA
Galatz—Rumanie
Επιθυμεῖ ανταλλαγῇ cartes Postales με δλατά
Κράτη πλὴν Ρουμανίας.

ΕΤΟΣ Ζ'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1904.

ΑΡΙΘ. 18.

Ἐπιμελητὴς τῆς Συντάξεως ΚΩΝΣΤ. ΔΥΚΟΡΤΑΣ

Προτομή Θεοφίλου Καΐρη ἕκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ διακεκριμένου γλύπτου μας κ. Γεωργ. Μπονά-
νου, βραβευθεῖσα. Τὸ γλυπτὸν τοῦτο μέλλει νὰ
στηθῇ ἐν τῇ πλατεῖᾳ Καρυστινάκῃ τῆς πρωτ.
Ἀνδρου πρὸς τιμὴν τοῦ φιλοσόφου. Δημοσιεύε-
ται τὸ πρῶτον ἥδη.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΙΡΗΣ (*) (Ο ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ)

«ΘΕΟΝ ΣΕΒΟΥ»
(Καΐρης)

Α'.) ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μὲ θαμβώνουν τὰ μαγευτικά σου Λάμυρα καὶ τὰ
ἀραδιαστά καμαρωμένα ὑψηλά καὶ σεμνὰ κυπαρισσάκια
σου, καὶ ἡ φουντωταῖς λεμονίσαις καὶ ἡ πλατύφυλλαις
σγκαῖς μὲ τῆς μπουρνελαῖς καὶ τῆς ροῦδελαῖς σου καὶ
δλαῖς ἡ καλλιτεχνικαῖς γραμμαῖς τῶν ἐσωτερικῶν βουνῶν

(*) Ἐπισκεψάμενος τὴν νῆσον Ἀνδρον ἐσχάτως χάριν τῆς
ἀγαπητῆς μου ἐξαδέλφης Ἀντιγόνης Ἰ. Μιχαήλ καὶ ἐπ' εὐκαι-
ρίᾳ τῆς ὅσον οὕτω τοποθετήσεως τῆς προτομῆς τοῦ φιλοσόφου
ἐλαβον τὴν ἰδέαν νὰ συνθέσω ὀλίγα τινὰ περὶ Καΐρη καὶ τῶν
συγγραμμάτων του, ἐπιφυλασσόμενος ἵνα ἐν πολυσελίδῳ τομι-
δίῳ γράψω ἐν ἐκτάσει ἐξετάζων ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως τὸν
ἄνδρα καὶ τὸ φιλοσοφικόν του σύστημα.

σου μὲ τρελλαινούν· οἱ φλοῖσβοι τῶν θυμαίων καὶ οἱ πα-
φλασμοὶ τῶν κεφαλαρῶν μὲ τὰ κρουσταλένια νάματα ποῦ
ἀοργόλαμπρα ἀκτινοβολοῦν ἐπὶ τὴν λάμψιν τοῦ Ἥλιου, ποῦ
ἠλιάζει τῆς κορφαῖς τῶν καταπραΐνων δένδρων, ποῦ ἐς
τοὺς γκρεμινὺς ἀνάμεσα ὀξυβόλησαν καὶ σκεπάζουν τῆς
δροσολουσμέναις κατάσκαις ἡσυχαῖς **Μένυτες** ἀλησμό-
νητα κινήματα γραφοῦνται μέσ' ὅτ' αὐτὰ μάτια μου· ἀλλὰ καὶ
ἡ Νεραϊδοβύζαχταις πλάσσει, ποῦ μὲ χάρι τῆς Ἀρτέμιδος
περήφαναις κιάφροσσαρκαις διαβαίνουν μέσ' ἀπὸ τὰ πυκνό-
φυλλα δεινδοκλάδα μὲ μεθύουν, χαριτωμένη σὺ βορειο-
τέρα καὶ μεγαλντέρα νῆσο τῶν Κυκλάδων, κόρη ἀκριβὴ
τῆς Φύσεως, μοσχομυρόλουστη κισσοφόρα Ἀνδρο· μὰ
βαθιὰ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τέτοιας ὁμορφίᾳς, καὶ ἀρμονικοῦ
ἀγκαλιάσματος τῆς εὐωδίας καὶ τῆς μελωδίας μεγάλο τὸ
φωτεινὸ φάντασμα, ποῦ ἔχει κεφαλὴ ὅμοια μὲ τοῦ Διὸς,
μεγάλα μαῦρα μάτια, μαλλὰ καὶ γένεια λευκότερα, μέ-
τωπο πλατὺ καὶ ὑψηλόν, ὅρι σοβαρὰ καὶ ἐπιβλητὴ κή, ὅσο
καλόγερον. προβάλλει..... καὶ εἶναι ἐκεῖνος ὁ γέρος, ὁ
Ἀστρονόμος τοῦ Ὀλύμπου, τῆς Ἀεθριᾶς ὁ ἱεραπόστο-
λος μὲ τὸ χοιρὸν ἑαβδί του..... ἐκεῖνος ποῦ μοιάζει ἐπὶ
σῶμα καὶ ἐπὶ τὴν ψυχὴν μὲ Ἀστροκοῦ νασὺ καλῶτα ἄπλος,
ἡρεμος καὶ μεγαλοπρεπέστατος..... ἐκεῖνος ποῦ ἐπὶ τὰ χεί-
λη του ἀνθίζει τὸ θαυμάσιον λόγιον:
«ΘΕΟΝ ΣΕΒΟΥ».

Β'.) ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

«Ὁ ἄγνος τὰν ψυχὰν καὶ καθαρός τὰν καρδίαν τοῖς γίνετα
Θεοῦ».
(Θ. Καΐρη, Θεοσεβ. Γνωμαί, Ἀγίας § 2)

Σέβας εἰς τὸν διδάσκαλον. Ὅχι· δὲν πρόκειται περ-
κοινῶν τινος **Νύμφωνος**, οὔτε περὶ ὀήτορος τῶν τριῶ-
δων παραβλάπτοντος τοὺς πνεύμονάς του μὲ τὰς παρα-
φώνους, ἀνοήτους καὶ παραλόγους καὶ προχείρους πολυ-
λόγους ὁμιλίαις του. Καῖριστὴς δὲν σημαίνει πλέον Ἀ-
θεος. Ἀν ὁ Θεός. Καΐρης ἔτυχε καὶ τυγχάνει καὶ ἐπ' ἀό-
ριστον ἔτι θὰ τυγχάνῃ πρότιμος καρπὸς διὰ τὴν ἀναγεν-
νωμένην Ἑλλάδα, δὲν σημαίνει ὅτι τὸ εἰς τὸν πυθμένα
ῥιφθὲν ἔλαιον δὲν θ' ἀνέλθῃ ποτὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Ὁ
Θεόφιλος Καΐρης, κατὰ πληροφορίας γραπτὰς καὶ
δὴ ἐποπτικῶς προφορικῶς, καθὸ διδαχθεὶς μικρὸς ἔτι τὰς
θεωρίας του παρὰ τοῦ μαθητοῦ του **Θεοδ. Καΐρη**,
δικηγόρου, ἥτο υἱὸς **Νικολάου**, προκρίτου τῆς νήσου
Ἀνδρου καὶ **Ἀσημίνας Καμπάνη**, εἶχεν ὡς βα-
πτιστικὸν ὄνομα **Θωμᾶς**, ἐγεννήθη δὲ ἐν Ἀνδρῶ τὴν
19 Ὀκτωβρίου τοῦ 1784. Ἐκ τῶν ἐξ ἀδελφῶν του, τῶν
ὁποίων οἱ τρεῖς θήλειαι, διαπρέπει ἡ περιώνυμος **Εὐαν-
θία**, τὴν ὅποιαν ἀνέθρεψεν ὁ Καΐρης. Ὁ Θεός. Καΐρης
ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἦτο σοβαρός, ὦν δὲ ἄριστος κολυμβητὴς
ἔσωσε συγκολυμβητὴν του ἀδελφὴν παῖδα ἀπὸ βεβαίου πνιγ-
μοῦ. Διδαχθεὶς ἐν Ἀνδρῶ τὰ πρῶτα μαθήματα μετέβη
ἐνωρίτερα εἰς τὴν τότε ἀνθοῦσαν σχολὴν τῶν **Κυδω-
νίων**, ἐνθα βραδύτερον μετέβη καὶ πᾶσα ἡ οἰκογένειά
του. Ἐκεῖ οἱ γονεῖς του ἐπέβλεπον αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον

κοινωνίαν μετὰ νεαρᾶς, πλουσίας, εὐειδοῦς καὶ ἐκ καλῆς οἰκογενείας κόρης, ἀλλ' ὅπως ὑπεκφύγη, ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ γείνη μοναχὸς καὶ οὕτω 18ετῆς χειροτονηθεὶς διάκονος μετωνομάσθη Θεόφιλος. Ὑπὸ τοῦ θείου του **Σωφρονίου Καμπάνη** ἀπεστάλη ὁ Καῖρος εἰς **Πίδαν**, ἐνθα ἔσχε συμμαθητὴν τὸν **Κωλέτιν**, εἴτα δὲ μετέβη εἰς Παρισίους, ἐνθα ἔζη ὁ περιώνυμος τότε ἀπολογητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ Freyssinons. Ἐπαρελθὼν οἶκαδε τὸ 1810 ἐδίδαξε τὸ πρῶτον ἐν τῇ **Εὐαγγελικῇ ὁχολῇ Σμύρνης** καὶ εἴτα ἐν **Κυδωνίαις** θεωρούμενος καὶ ὢν τότε ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος ἀνὴρ τῆς Ἀνατολῆς. Καί τοι εἶχε πλείστας ἀσχολίας, διετρεῖ τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἀρχείου του, μετὰ τῶν διασημοτέρων ἐν τῇ Ἀύσει σοφῶν. Ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τοῦ Θεοφίλου Καῖρη καὶ τῆς Εὐανθίας σφίζονται ἔτι πλείσται ἐπιστολαὶ αὐτόγραφοι αὐτοῦ ἢ πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν του Εὐανθίαν, ὡς καὶ πολλῶν λογίων Ἑλλήνων, προεξαρχόντων τότε ἐν τοῖς γράμμασι, τῶν ὁποίων ἐπιστολῶν ἐδημοσίευσέ τινας ἐν τῇ τοῦ παρελθόντος ἔτους «**Ἀττικῇ Ἱριδι**» (σελ. 159, 171—172, 182—183, 195—195) ὁ μέγας τὸ πνεῦμα μαχητὴς, σοφὸς Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἡμῶν **κ. Μαργ. Εὐαγγελίδης**. Ἐν **Κυδωνίαις** ἐμνήθη παρὰ τινος Ἀριστείδου τὰ τῆς **Φιλικῆς Ἐταιρείας** καὶ ἀμέσως, θεωρήσας πᾶν ἄλλο ἔργον ἐπουσιῶδες, ἀφοῦ μετήνεγκε τὴν οἰκογένειάν του εἰς Ἀνδρον, λαβὼν μόνον τὴν βακτηρίαν του καὶ περιελθὼν πολλὰς νήσους καὶ χώρας διαπρύσιος σαλπικτῆς καὶ κήρυξ τῆς Ἐλευθερίας, ἀπῆλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ **Δ. Ὑψηλάντου** καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ **Σάλα**. Ἀνετινάχθη σύμπας ὁ Ὀλυμπος ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι ὁ σοφὸς Καῖρος ἐνεφανίσθη ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ σταλέντος ἐσπευσμένως τοῦ **Ἀδδουλαβοῦτ παδᾶ** ἐπὶ κεφαλῇς **Κοιλάρηδων** μετ' ἀπειραριθμοῦ στρατοῦ ἐθεωρήθη φρόνιμον νὰποχωρήσωσιν, ἵνα μὴ τοὺς Ἑλληνας κατοίκους, ἀόπλους ἔτι ὄντας, βλάβωσιν, ὁπότε, τῆς χώρας οὐσης ἀγνώστου, ὁ Καῖρος πεζός, καίπερ φέρον τραῦμα ἀλγεινὸν ἐπὶ τῆς κνήμης, πορευόμενος καὶ συμβουλευόμενος νύκτωρ τοὺς ἀστερισμούς, ἠδυνήθη, ὡς ἄλλος **Ξενοφῶν**, νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ μέχρις Ἀσπροποτάμου, μαστιζόμενος μετ' αὐτῶν ὑπὸ τῆς πείνης, τρώγων ἀγρίους ἀώρους καρπούς, βαλάνους, χόρτα καὶ βάνων ἐρπικῶν καὶ ὀπισθοβατῶν (πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἰχθῶν), παρὰ τῷ στρατηγῷ **Στουρνάρα**. Ἐξ Ἀσπροποτάμου ὁ Καῖρος διὰ **Μακρυνόρους**, **Κραβάρων**, **Κορίνθων** μετέβη εἰς Ἀνδρον, ἐνθα οἰκούρησεν ἕνεκα τοῦ ἐκ τῶν κακουχιῶν ἐξαγριωθέντος ἑλκους ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, μόλις δ' ἰαθεὶς μετέβη καὶ παρέστη ὡς πληρεξούσιος τῆς πατρίδος του ἐν πάσαις ἀνεξαίρετως ταῖς Ἐθνοσυνελεύσεσιν. Ὁ Καῖρος ἐθεώρει ἑαυτὸν τέλειον Χριστιανὸν καὶ οὐδενὸς τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων ὀλιγώρει, προσήνετο ἐν κατανύξει καὶ ἐτήρει αὐστηρότατα τὰς νηστευσίμους ἡμέρας ὑγίης ὢν. Ὅτε κατέβη ὡς Κυβερνήτης ὁ Καποδίστριας εὐρισκόμενος ἐν Αἰγίνῃ ὁ Καῖρος, καὶ περ ἀπαράσκευος ὢν, οὐδόλως ἐδίστασε νὰ ἐκφωνήσῃ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος προσλαλιὰν μὲ γλῶσσαν σαφῇ καὶ εἰλικρινεστάτῃ, θεὶς ὡς ἐπικωρονίδα τὸ ἐκ τῶν «**Κριτῶν**» τῆς Π. Διαθήκης· «Ὁὐκ ἄρξω ἐγώ, οὐκ ἄρξει ὁ νῖός μου ἐν ὑμῖν, Κύριος ἄρξει ὑμῶν· Κύριος κυβερνήσει ὑμᾶς», ἥτις ἔληγε διὰ

τῆςδε κατανυκτικωτάτης καὶ πλήρους μεγαλείου ἀποστοφῆς καὶ εὐχῆς πρὸς τὸν Κυβερνήτην τοῦ παντός· «..... Ἀλλ', ὦ Κυβερνήτα τοῦ παντός! Σὲ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας ἐπικαλούμεθα! Διαφύλαξον τὸν Κυβερνήτην ἡμῶν καθαρὸν ἀπὸ τὸ δλέθριον τῶν φατριῶν μίαισμα! Φώτισον αὐτὸν νὰ μάθῃ ὅλας τὰς ἀληθεῖς τῶν μεγάλων δυστυχιῶν καὶ συμφορῶν ἡμῶν αἰτίας καὶ νὰ ἐξαλείρῃ αὐτάς· νὰ γνωρίσῃ ὅλας τὰς πληγὰς ἡμῶν καὶ νὰ θεραπεύσῃ αὐτάς· νὰ μὴ ἀπατάται ἀπὸ τοὺς λόγους, μηδὲ ἀπὸ τὸ φανόμενον, ἀλλὰ νὰ ἐρευνᾷ καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἱκανότητα ὅλων ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ ἐμπιστευθῇ νὰ ἱερᾷ τῆς πατρίδος ὑπουργήματα· ἐνίσχυε αὐτὸν νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ὅλα, ὅσα εἰς τὴν εὐνομίαν καὶ ἀληθῆ αὐτῆς εὐδαιμονίαν συντείνουσιν. Ἀξιώσον δὲ καὶ ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν τελευταῖον τὰς τόσον ἐπιθυμητὰς καὶ εὐκαταίας ἡμέρας τῆς δικαίας καὶ ἀληθοῦς κυβερνήσεως, τὴν πατρίδα ἀληθῶς ἐλευθέραν, αὐτόνομον καὶ ἀνεξάρτητον, καὶ νὰ καυχώμεθα, ὅτι οὐχὶ πάθος χαμερπές, οὐδὲ ἰδιοτέλεια, οὐδὲ πνεῦμα φατρίας, ἀλλ' αὐτὸ τὸ δίκαιον, αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος τὸ Πολιτικὸν Σύνταγμα, αὐτὸς Σὺ κυβερνᾷς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Αὐτῆς Κυβερνήτου γένοιτο!» Ὁ βασιλεὺς Ὁθων ἐκτιμήσας αὐτὸν τῷ ἀπένειμε τὸ χρυσοῦν τοῦ Σωτῆρος παράσημον, ἀλλ' ὁ Καῖρος δι' εὐγενεστάτης ἐπιστολῆς ἀπεποιήθη. Ἐν ἔτει 1835 οἰκονομήσας πόρους μετὰ δραστηριότητος ἤρξατο τῆς οἰκοδομίας **Ὁρφανοτροφείου** ἐν **Χώρα** πρωτ. Ἀνδρον, ὅπερ ἐπερατώθη τὸ 1836 καὶ ἤρξατο λειτουργοῦν διτάξιον. Ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ ὁ Καῖρος ἐδίδασκεν· **Ἑλληνικά, Φιλολογικά, Φυσικά, Χημείαν, Μαθηματικά, Ἀστρονομίαν, Φιλοσοφίαν καὶ Θεολογίαν**, ὁ ἴδιος συγγράφων καὶ διδάσκων καὶ μὴ ἔχων συμβοηθὸς εἰμὴ τοὺς καλουμένους **Προγυμναστάς**, ἐκλεγομένους ἐκ τῶν προβηκότων μαθητῶν. Ὁρφανεῖσα ἡ Κυβέρνησις ἐκ τῆς διδαχῆς τῆς Θεολογίας ἀπήτησε τὴν 10 Ἰουλίου 1839 ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς πίστεως αὐτοῦ. ὁπότε ὁ Καῖρος ἀπήνητησεν εὐσχήμως μὲν, ἀλλὰ ὀητορικώτατα ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐπιτακτικώτερον ἀπαίτησιν τῆς Κυβερνήσεως ὑπεξέφυγε διὰ τῆς ἀπαντήσεως τῆς 14 Σεπτεμβρίου διετάχθη ὁ μοίραρχος τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου **Κανάρης** νὰ πλεύσῃ ἀμέσως εἰς Ἀνδρον καὶ μετενέγκῃ τὸν Καῖρον. Οὗτος προτραπείς καὶ πάλιν τῇ 21 Ὀκτωβρίου νὰ δώσῃ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του καὶ ἀρηθθεὶς διαρρήδην μετὰ δύο ἡμέρας (23 Ὀκτ.) **καθηρέθην** καὶ τὴν μὲν 28 Ὀκτ. **ἀνεστάλην** διὰ Β. Διατάγματος **ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως**, τὴν δὲ 20ὴν Νοεμβρίου ἀπελύθη ὁ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐνάρετος γραμματεὺς καὶ φίλος του **Φαρμακίδης**. Μετὰ ταῦτα ἐπέμφθη εἰς τινα μονὴν τῆς **Σκιάθου**, ἐνθα οἱ μοναχοὶ τόσον βαναύσως μετεχειρίζοντο τὸν γέροντα Καῖρον, ὥστε ἡ Κυβέρνησις τὸν μετέθηκεν εἰς **Θήραν**. Ὁ Καῖρος ἤδη παντελῶς σκληρυνθεὶς παρεκάλεσε νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπως εὖρη τὴν ἡσυχίαν του. Οὕτω τὸ πρῶτον διελύθη τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Ἀνδρον. Ὁ Καῖρος ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν, ἐνθα διέμεινε μέχρι τοῦ 1844, ὅτε ψηφισθέντος ἐν Ἑλλάδι τοῦ Συνταγματικοῦ Πολιτεύματος καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καθιερωθείσης ὡς νόμον, ὁ Καῖρος ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Ἀνδρον περιοριζόμενος εἰς τὴν διδαχὴν ἀπόρων παιδῶν

Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΙΡΗΣ ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΕΝ ΑΝΔΡΩ
ΤΗΝ ΘΕΟΣΕΒΕΙΑΝ

Γραφή ιστορική, νυν τὸ πρῶτον δημοσιευομένη, ζωγράφου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μετρίας τέχνης, παραχωρηθεῖσα ἡμῖν εὐγενῶς ὑπὸ τῆς ἐλλογίμου συγγενοῦς μοι ἀριστοῦχου Ἀρσακιάδος κ. Ἑλένης Θ. Καίρης.

δαπάνη ἐν Ἀγγλίᾳ διαμερόντων ὁμογενῶν. Ἀλλὰ τῷ 1852 πάλιν κατηγορήθη ὁ Καίρης ὡς αἰρεσιάρχης μετὰ τῶν μαθητῶν Σπυρ. Γλανκωπίδου, Γρηγ. Δεσποτοπούλου καὶ Θεοφίλου Δουλούδη καὶ κατεδικάσθησαν αὐτοὶ μὲν εἰς δύο ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνὸς ἐγκάθειρξιν καὶ ἐπὶ τὰ ἐτῶν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς ἐνὸς ἐτους καὶ ἐνὸς μηνὸς ἐγκάθειρξιν καὶ πενταετὴ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, νὰ πληρώσωσι τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ ἑκατὸν πενήκοντα δραχμὰς πρόστιμον. Ἐν ταῖς εἰρηκαῖς τοῦ λοιμοκαθαρηθρίου Ἐρμουπόλεως Σύρου αἱ προηγηθεῖσαι δεινοπάθειαι καὶ ἡ ἡθικὴ θλίψις κλονίσασαι τὴν υἱεὶαν τοῦ γέροντος συνετέλεσαν νὰ προσβάλλῃ αὐτὸν κακοήθης παρτωδὴς πυρετός, ὃν οὐ καταβασανισθεὶς ἀπεβίωσε τὴν 12 Ἰανουαρίου 1853, ταφείς ἀσήμεως ὑπὸ τῶν ἐγκάθειρξι- των συντρόφων του ὅπισθεν τοῦ λοιμοκαθαρηθρίου, ὅπου κατόπιν ἐτέθη στήλη ἀναθηματικὴ σφισμένη μέχρι τῆς σήμερον. Ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος λέγεται «Μὲν ἡ μα τοῦ Καίρη» καὶ ὑπάρχει παρὰ τῷ ὄχλῳ ψευδὴς παράδοσις, ἣν ἤκουσα μαθητῶν ἐν τῷ σχολείῳ Σύρου, ὅτι ὁ Καίρης ἐκεῖ ἐτάφη τεθεὶς ζῶν ἐντὸς ἀσβέστου. Ἀμα τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλως ὠφελήσαντος τὴν πατρίδα Θεοφίλου Καίρη ποικιλοτρόπως, συγγενεῖς καὶ φίλοι αὐτοῦ ἐξεκάλεσαν τὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξεδικάσθη ἡ πολύκροτος πλέον καταστῆσα αὕτη δίκη τὴν 19 Ἰανουαρίου 1853, ὅτε ὁ συνήγορος τῆς

ὑπερασπίσεως καθηγητῆς Ν. Σαρίπολος ἤρατο ῥητορικὸν θρίαμβον, οἱ δὲ ὑπόδικοι ἠθωώθησαν. Ταῦτα πάντα ἀπηχῆθησαν εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῶν μεμορφωμένων τοῦ κόσμου, ὁ δὲ «Κῆρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης ἐξέφρασε θαυμασμοὺς διὰ τὴν εὐστοφίαν κτλ. τοῦ ἑλληνικοῦ δι- κανικοῦ πνεύματος καὶ ἐπῆρσε διὰ τὴν ἀκεραίαν ἀπό- φασιν τῶν τοῦ Ἑλλήνας δικαστῆς, ἰδίως δὲ τὸν εὐγλωττον Κ. Σαρίπολον διὰ τὴν ἀγόρευσιν αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ ἐν ἐκτάσει ἡ φιλολογικὴ τοῦ Θ. Καίρης ἐργασία καὶ ὁ Ἐπίλογος)

Θωμᾶς Κ. Παπαθωμᾶς

Φιλόλογος

Ἐκ Καστορίας τῆς Μακεδονίας

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ κ. Ι. Ε. ΜΕΣΟΔΩΡΑ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ — ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Τίς πόλις ἐν τῇ ὀφηλίᾳ εἶνε ἱερωτέρα καὶ ἐν-δοξοτέρα τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐν ἣ ἐπάργη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τὸ καύχημα πάσης ψυχῆς χριστιανῶν, ἐξ οὗ ἐξέχεεν ὁ Ἀντρωτὴς τὸ αἷμα Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας, ἐν ἣ ἐτελέσθη τὸ δεῖπνον τὸ μυστικόν, ἐν ἣ αἱματιθεῖν ἐγράφη ἡ αἰώνιος διαθήκη μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἐν ἣ ἐσταυρώθη ὁ Σωτὴρ, ἵνα ἐλευθερωθῇ ἡ ἀνθρωπότης, ἐν ἣ ἐδόθη ἡ εὐλογία καὶ κατηγορήθη ἡ κατὰρα, ἐν ἣ αἱ μεγαλείτεραι ἀντιθέσεις ἐνεφανίσθησαν, ἐν ἣ ἐτάφη ἡ Ζωή;

Καὶ ἡ χρυσὴ καὶ κλεινὴ τοῦ Κέκρωπος πόλις πολλὰ μνημεῖα δόξης καὶ μεγαλείου περιέχει, πολλὰ τὰ ἀθάνατα πνεύματα ἐγέννησε· πολλοὶ ἐν αὐτῇ καὶ ἄνδρες ἔξοχοι καὶ στρατηγοὶ γενναῖοι καὶ νόες δαιμόνιοι καὶ συγγραφεῖς πρωτότυποι ἐγαλουρήθησαν. Θαυμασμοῦ τῇ ἀληθείᾳ ἄξιος ὁ λόφος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὁ ἐν αὐτῇ Παρθενών, θαυμαστὴ ἡ κοσμοκράτειρα Ρώμη, μεγαλοπρεπὲς τὸ Καπιτώλιον, καὶ τὸ Πάνθεον, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἐλκύουσι τὸ ἐνδιαφέρον ἰδίᾳ τῶν λογίων, τῶν φιλολαχίων, τῶν ἱστορικῶν, τῶν περιέργων περιηγητῶν, καὶ προκαλοῦσι τὸν θαυμασμόν τῶν ἐταζόντων καὶ θεωμένων τὰ μνημεῖα ταῦτα τῆς μεγαλουργοῦ ἀνθρωπίνης διανοίας, τὰ τρόπαια τῆς ἐκτάκτου ρώμης καὶ στρατηγικῆς δεξιότητος, τὰ σπάνια προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Πάντα ὅμως ταῦτα οὐδὲ πόρρωθεν κἂν δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰ αἰώνια μνημεῖα καὶ ἔργα τῆς θείας δυνάμεως, ἅτινα ἐγείρονται καὶ αἰώνια παραμένουσιν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ, ἀείποτε τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν

καὶ τὴν λατρείαν προκαλοῦντα. Καὶ δικαίως· διότι οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν Ρώμῃ διαπρέψαντες καὶ μνημεῖα δόξης καὶ ἰσχύος ἐγκαταλιπόντες ἦσαν θνητοί. Οὗτοι ἦλθον, εἶδον, παρῆλθον, ἀλλ' ὁ ἐν Ἱερουσαλὴμ παθὼν καὶ σταυρωθεὶς ἦτο Θεός.

Ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστά εἰργάσαντο τὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Ρώμης, τὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου μεγάθυμα καὶ σοφὰ τέκνα, ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀφεώρων εἰς κοσμηκούς μᾶλλον σκοπούς, ἦσαν ἐφήμερα, τοπικά, συντελεστικά τινα τούτων βεβαίως εἰς τὴν προόδον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ ὁ εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον ἐν Ἱερουσαλὴμ καταδικασθεὶς καὶ παθὼν ἐγένετο ὁ τέλειος ἀναμορφωτής τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἀείποτε εὐεργετῶν, ὁ τοὺς πάντας καὶ πάντοτε ἐλκύνων πρὸς ἑαυτόν, ὁ φωτίζων, ὁ ἐνθουσιῶν, ὁ θερμαίνων, ὁ παρηγορῶν, ὁ σφύζων.

Ἐπισκεπτόμεθα τοὺς τάφους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ παρ' αὐτοὺς ἐπαναπαυόμενοι ἀναπολοῦμεν τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν προσκηνούμεν καὶ δὲν λατρεύομεν αὐτούς, διότι ἦσαν θνητοί, καὶ κηλίδες ἐνίοτε ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν παρουσιάζονται· ἀλλ' ἡ Ἱερουσαλὴμ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸν τάφον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ Ἀναμάρτητος, καὶ ἐξ οὗ ζωὴ καὶ δύναμις καὶ παρηγορία καὶ ἀγάπη καὶ χαρὰ καὶ χάρις καὶ φῶς καὶ ἀνάστασις ἀνατέλλουσιν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

* *

Πολλὰ εἶνε ἐπὶ γῆς τὰ ὄρη, καὶ πολλοὶ οἱ λόφοι, ὧν τὰ ὀνόματα ἀνέγραψεν ἡ ἱστορία καὶ ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἢ διὰ τὰς ἡρωϊκὰς μάχας, αἵτινες ἐγένοντο ἐπ' αὐτῶν, ἢ διὰ τὰ ὑψικομα δένδρα, ἅτινα κατακοσμοῦσιν αὐτά, ἢ διὰ τὴν γεωλογικὴν κατασκευὴν καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς μεταλλικὰς ὕλας, ἢ διὰ τὰς παρὰ τὰς ὑπορείας αὐτῶν ἀναβλυζούσας ἱαματικὰς πηγὰς. Ἡ Ἀγία Γραφή ἀναφέρει σειρὰν ὅλην ἱερῶν ὀρέων, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀραράτ καὶ διήκουνσαν μέχρι τοῦ ὄρους Σιών. Ἀλλ' ἐν τῇ ὀροσειρᾷ ταύτῃ ἴσταιται εἰς λόφος χθαμαλὸς μὲν καὶ ἀφανής, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμως οὐτε τὸ Ἀραράτ καὶ τὸ Σινᾶ, οὐτε τὸ Θαβὼρ καὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν δύνανται νὰ παραβληθῶσι. Καὶ ὁ λόφος οὗτος εἶνε ὁ ἱερώτερος, ὁ ἱστορικώτερος, ὁ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, τὸ κέντρον πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ὀρέων καὶ λόφων. Εἶνε ὁ λόφος τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ἅγιος τόπος, ἐν ᾧ ἐδυσιάσθη ὁ ἄμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ Κόσμου. Περὶ τοῦ λόφου τούτου δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ προφητάντακτος «ὕψωσω τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ ὄρη, ὅθεν ἦξει ἡ βοήθειά μου». Πόσοι δακρύβρεκτοι ὀφθαλμοὶ

προσηλώθησαν πρὸς τὸν Γολγοθᾶν ἐν ταῖς τοῦ βίου περιπετείαις, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου, ἐν τῇ σκοτοδίνῃ τῆς ἁμαρτίας! Ὁπόση καὶ ὁποία βοήθεια καὶ παρηγορία καὶ σωτηρία ἀνέτειλεν ἐξ αὐτοῦ!

Γολγοθᾶς εἶνε λέξις, ἣτις πολλὰ καὶ μεγάλα τὰ μυστηριώδη περικλείει, διότι ἐπ' αὐτοῦ προσηλώθη ἐπὶ τοῦ μαρτυρικοῦ ξύλου εἰς ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τε τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, αἰωρούμενος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, οὔτε τὰς χεῖρας οὔτε τοὺς πόδας νὰ κινήθῃ δυνάμενος, πρὸς βοήθειαν τοῦ ὁποίου οὐδεὶς σπεύδει, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ εὐρισκομένου, καὶ πρὸς τὸν θάνατον παλαίοντος.

Καὶ ὁμως ὁ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐγκαταλελειμμένος νεκρὸς ἐγένετο ἡ βοήθεια, ἡ σωτηρία, ἡ ζωὴ μυριάδων θνητῶν, ὁ Σωτὴρ ἀπαξιαπάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

Π. Ε. Δ.

Ι. Ε. Μεσολωρᾶς

καθηγητὴς τῆς Λειτουργικῆς καὶ Ὁμιλητικῆς
ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

III

Ὁ ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς αἰσθάνθη δύο πράγματα νὰ τὸν ὠθοῦν, τὴν κλίσι τοῦ πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐξέτασε τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης του, ἐμέτρησε τὸ περιβάλλον του καὶ εἶδε σ' αὐτὸ μερικὰ μικρόβια νὰ προσβάλλουν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, καὶ ὡς τόσα φεῖδια ἀπὸ τῆ ράχι νὰ τρέχουν στὸν ἐγκέφαλον γιὰ νὰ μᾶς χωρίσουν ἀπὸ τὴ φυλὴ μας, νὰ μᾶς κάμουν ξένους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, ξένους ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπὸ κάθε μας πόθο ἱερό.

Τὰ παιδιὰ μας, ἐφώναξε ἡ φιλόανθρωπη ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ στόμα τόσων προνομιούχων ὑπάρξεων, τὰ παιδιὰ μας, καὶ ἄπλωσε προστατευτικὰ τὰ χέρια στὴν ἀγέννητη ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴ νόσο, τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖο ὁ πατέρας δίνει γιὰ κληρονομία σ' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀφίνει γιὰ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσουν.

Τὸν κ. Βλαβιανὸ δὲν τὸν βλέπουμε στὸ δωμάτιο τοῦ στὴν Ἀθήνα γυμμένο στὸ τραπέζι νὰ γράφῃ στίχους ἢ κανένα διήγημα· εὐρίσκεται στὸ Παρίσι συγκεντρωμένος στὴν ἰδιοφυΐα του, στὴν ἀγάπην του. Ἡ ψυχιατρικὴ εἶνε ὁ κλάδος τῆς ἐπιστήμης, τὸν ὁποῖον προτιμᾷ. Τὸ ἔθνος τοῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συμβουλὴ του, ἀπὸ τὴν παρηγορίαν του, ἀπὸ τὴν θεραπείαν του. Ὁ ἐκφυλισμὸς σὰν ἀστραπὴ ἔτρεξε καὶ στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ δηλητηριάσῃ τὸ κάθε σῶμα καὶ νὰ κάμῃ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα

νά θεωρούν τον έρωτα και τὸ ἔγκλημα δικαίωμά τους, Ἡ γυναίκα. τὴν ὁποία ἀνύψωσε ὁ χριστιανισμός, δὲν εἶνε πλέον ἡ Μαγδαληνὴ μετανοῦσα, ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὁποία, χωρὶς ἐντροπὴ καὶ μ' ὅλη τὴ συναίσθησι, ἐξασκεῖ τὸ δικαίωμά της.

Εἶνε δικαίωμα ὁ ἔρως φωνάζει ὁ Νορδάου, καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ βγαίνει ὄχι ἀπὸ ἓνα ἔκφυλο κόσμο, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα κόσμο ἠθικό.

Ἡ ἐπιστήμη κ' ἐκείνη σὲ στιγμὲς παραφορᾷ, σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας νομίζει ὅτι κ' αὐτοὶ οἱ ἠθικοὶ δεσμοί, κ' αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῆς χρησιμεύουν ὡς ἐμπόδια, γιὰ νὰ προχωρήσῃ, γιὰ νὰ θαυματοουργήσῃ. Κάτι πολὺ μεγάλο γυρεύει, καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ τὸ ἐκφράσῃ. Ἀπὸ ἐδῶ ἡ τόσες παρεξηγήσεις, τὰ τόσα κακά. Ὁ Νορδάου δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐκφυλισμό, γιατί δὲν εἶνε ἔκφυλος, ἀντιπροσωπεύει μόνο μία πολὺ κακὴ στιγμὴ τῆς ἐπιστήμης, ἀντιπροσωπεύει τὴ μεγάλη τρικυμία τοῦ αἵσθητοῦ ὠκεανοῦ, ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς ὁποίας περνᾷ ἀτάραχη ἡ ἐπιστήμη, γιὰ νὰ μᾶς φανερώσῃ τὰ μεγάλῃ της ἀποτελέσματα, νὰ μᾶς ἀνοίξῃ νέους δρόμους, νὰ μᾶς φωτίσῃ νέα μονοπάτια. Καὶ ἡ χαρὰ της αὐτῇ, ἡ ὁποία εἶνε χαρὰ προόδου, παρεξηγεῖται, ὅπως παρεξηγεῖται ἡ θαυματοργὸς φύσις, ὅταν τὴν βλέπουμε στὴν Πομπηία ἢ στὴν Μαρτινίκα νὰ καταστρέφῃ χιλιάδες ὑπάρξεις. Μέσα στὴν καταστροφὴ, μέσα στὲς φλόγες ἐκεῖνες εὐρίσκονται τὰ μόρια χιλιάδων τελειότερων ὑπάρξεων, εὐρίσκεται τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς.

Ἡ κοινωνικὴ μας ἀποσύνθεσις, ἡ ἀνισορροπία καὶ ὁ ἐκφυλισμός τοῦ Ἑλλήνος, ἐπλούτισαν τὴν ἑλληνικὴ ἐπιστήμη ἀπὸ ἓνα κλάδο, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ κ. Βλαβιανός, εὐτυχέστατος σύζυγος καὶ γλυκύτατος πατέρας, στὴ γαλλικὴ μητρόπολι βυθισμένος στὴ μελέτη, εἶνε τὸ καύχημα τῶν μεγάλων καθηγητῶν του.

Στὸ πανεπιστήμιον ἐκεῖνο, ὅπου ἓνας Ἕλλην ἀνάγκαζε τὸν ἥλιο νὰ φωτίξῃ τὰ σβυσμένα μάτια, ἐκεῖ μέσα κ' αὐτὸς μὲ μίαν ἀχτίδα τοῦ διανοητικοῦ κόσμου τῶν προγόνων μας, μελετᾷ, γιὰ νὰ θαυματοουργήσῃ, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ χάος τοῦ νοῦ.

Ὁ κάθε ἐπιστήμων, ὁ κάθε συγγραφεὺς ἔχει καὶ τοὺς χρόνους τῆς ἀφανείας, ἔχει τὲς στιγμὲς, ποὺ καὶ τι ἐνεργεῖται ἐντὸς του, ἢ γιὰ ν' ἀναδειχθῇ, ἢ γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ καθ' ὁλοκληρίαν. Αὐτὲς ἡ στιγμὲς εἶνε ἄγνωστες γιὰ τὸν κ. Βλαβιανό, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐπαρουσιάσθη τέλειος ἐπιστήμων, ὡς εἶχε παρουσιασθῇ τέλειος ἄνθρωπος καὶ ἄριστος συγγραφεὺς.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ δρᾶσίς του εἶχε καὶ τι τὸ ἐκπληκτικόν, ὅχι τοῦ ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος θέλει ν' ἀναδείξῃ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σώσῃ, ν' ἀφαιρέσῃ μία κακία ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο, ἓνα ἔγκλημα

κρυμμένο στὲς πτυχὲς τῆς ψυχῆς, νὰ δυναμώσῃ τὸ σῶμα καὶ ν' ἀδυνατίσῃ τὸ πάθος, νὰ εἰσχωρήσῃ στ' ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς καὶ ν' ἀραιώσῃ, ἢ νὰ ἐξαφανίσῃ, τὰ πλούτη μιᾶς ἄστοργης κληρονομίας, ἡ ὁποία ἐδόθη, ἢ μιᾶς ἄλλης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ δοθῇ.

Ὁ ἐγκληματίας τοῦ Λομβρόζου δὲν ἤμποροῦσε νὰ εὕρῃ θερμότερον φίλῳθρωπο, κκλλίτερον ἐπιστήμονα. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος γεννᾶται μὲ τὸ σπóρο τοῦ ἐγκλήματος, μὲ τὸ δηλητήριον στὸ αἷμα, εὐρίσκει σ' αὐτὸν τὸ μάτι, ποὺ εἰμπορεῖ νὰ τὸν διακρίνῃ, εὐρίσκει σ' αὐτὸν τὸ χέρι ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ, εὐρίσκει σ' αὐτὸν τὴν καρδιά, ποὺ ἤμπορεῖ νὰ τὸν πονέσῃ, τὸ νοῦ, ποὺ ἤμπορεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἡ μόνη του μέριμνα εἶνε πῶς νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῇ καὶ τὸ ἔθνος τοῦ ἀπὸ αὐτῇ τὴ νόσο, ἡ ὁποία γεμίζει τὰ φρενοκομεῖα ἀπὸ δυστυχεῖς, τὰς φυλακὰς ἀπὸ ἐγκληματίας, καὶ τὰ νεκροταφεῖα ἀπὸ αὐτοκτόνους. Εἶνε υἱὸς καὶ ἐκδηλώνει ὅλη του τὴ στοργή, εἶνε φιλόστοργος πατέρας καὶ φανερόναι ὅλη του τὴν καρδιά, ὑπῆρξεν εὐτυχέστατος σύζυγος καὶ δείχνει ὅλη του τὴν εἰλικρινῇ ἀφοσίωσι, εἶνε ἔξοχος ἐπιστήμων καὶ ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, εἶνε δεινὸς συγγραφεὺς καὶ φανερόναι ὅλο τὸ φῶς, ὅλη τὴ σοφία κ' ὅλη τὴ φιλοσπλαχνία τῆς ἐπιστήμης του.

Ὁ οἶκός του, τὸν ὁποῖον κυριολεκτικῶς πολιορκοῦν οἱ δυστυχεῖς, ἀποπνίγει κάθε πόνον, ἐξαφανίζει κάθε νόσον, φωτίζει κάθε διανοητικὸ χάος. Τὸ εὐεργετικὸ κατὰστημα, τὸ ὁποῖο ἔχει ἰδρύσει στὰ Πατήσια, φανερόναι πόσον ἀγαπᾷ τὴν τελειότητα, τὴν ἐπιστήμη καὶ πόσον μεριμνᾷ γιὰ τὴν πατρίδα, τῆς ὁποίας εἶνε εὐεργέτης, καὶ στὴν ὁποία προσφέρει ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη τοῦ, τὴν ἔξοχον ιδιοφυΐα του.

Τὸ περιοδικὸ του, ἡ **Ψυχιατρικὴ**, εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο φανερόναι ὅλη του τὴ δρᾶσι, ὅλη τὴν πρόοδο αὐτοῦ τοῦ κλάδου τῆς ἐπιστήμης. Ὡς ψυχίατρος, δείχνει τοὺς θησουροὺς τοῦ νοῦ του καὶ τῆς καρδίας του, ὡς ἐπιστήμων συγγραφεὺς, ὅχι μόνο προσφέρει μεγάλην ὑπηρεσίαν στὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ πλουτίζει καὶ τὰ γράμματα, καὶ γιὰ τοῦτο κ' ἐγὼ θεωρῶ καθήκόν μου ν' ἀναλύσω μερικὰς του μελέτας, τὲς ὁποῖες ἤμπορεῖ νὰ πολιτογραφῇ ὁποιοδῆποτε ἔθνος.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Στ. Μαρτζώκης

Τὸ ψεῦδος, τὸ φέρον τὴν εἰρήνην εἶναι προτιμότερον τῆς ἀληθείας, ἥτις γεννᾷ τὸν πόλεμον.

Τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Σ α α δ ἦ

Ξ

Ἐργάζου διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν ὥσει ἔξης αἰώνως, διὰ δὲ τὴν μέλλουσαν ὥσει ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃς αὔριον.

Τοῦ Ἀραβὸς Κ ε ν ά ν

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΩΝ ΑΨΥΧΩΝ

Δέν εἶνε μόνον τῶν δένδρων τὸ φυλλορρόημα καὶ τὰ δάκρυα τῆς συννεφιάς καὶ τὸ βογγητὸ τῶν ψυχρῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὅλης φύσεως ὁ ὠχρὸς μαρασμὸς καὶ τοῦ γενικοῦ πένθους τὸ ἄλγος, ποῦ σκορπίζουν εἰς τὰ ἔγκατα τὸν σεισμὸν μιᾶς ἐρειπώσεως καὶ τὴν οἰμωγὴν τοῦ ψυχorraγῆματος, ποῦ σταλάζουν εἰς τὴν ψυχὴν τὸ δηλητήριον τῆς φθίσεως, ποῦ ξεσχίζουν τὴν καρδίᾳ μὲ τὰ λυγρὰ παράπονα τοῦ θανάτου, ποῦ ἀμαυρώνουν τοῦ λογικοῦ τὴν αἰγλήεσσαν διαύγειαν μὲ τὰ σκότη ποῦ χύνει πυκνὰ τὸ σβύσιμον τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὸ κλεινὸν Ἄστυ τὸ ἰοστέφανον, ποῦ ἀπλώνει ἀπάνω του ὅλη μαγεία ἢ μενεξεδένια τοῦ μελισσοτρόφου Ὑμηττοῦ ἀνταύγεια, ὡς μία πορφύρα νυμφικὴ ποῦ ὁ γέρωσ Βασιλεὺς ρίχνει στοὺς ὤμους τῆς ἡγεμονικῆς του πολυαγαπημένης κόρης, καὶ τὸ σκέπει ὁ Λυκαβητὸς καὶ τὸ ἀγιάζει ὁ Ἱερὸς βράχος τῆς Ἀκροπόλεως — εἰς τὰς νεωτέρας Ἀθήνας ἔχομεν καὶ ἄλλα φυλλορρόηματα καὶ δάκρυα καὶ βογγητὰ καὶ μαρασμοὺς καὶ θανάτους. Τὰ φέρει ὅλα ὁ Σεπτέμβριος, ὁ μῆνας αὐτὸς τῆς ἐνιαυσίου Βαβυλωνικῆς μετοικεσίας, ἡ ὁποία σωριάζει ἀλύπητα ἐρείπια, ἀνατρέπει, χωρίζει, κρημνίζει, κουρελιάζει, ξεμερδίζει, ἀποσυνθέτει, δηλητηριάζει, νεκρώνει, θανατώνει. Ἡ φρικτὴ αὐτὴ κατάρρα, ποῦ κάθε χρόνον αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ξεσπᾷ κατὰ κεφαλῆς τοῦ νεωτέρου Περιπλανομένου Ἰουδαίου, ὅστις καλεῖται κάτοικος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ γεμίζει τὴν Σεπτεμβριανὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ θορύβους καὶ κρότους καὶ τριξίματα καὶ χλαλοὴν καὶ πανζουρλισμὸν καὶ παμβουρλισμὸν, ἀπὸ γόους καὶ οἰμωγὰς καὶ οὐρλιάσματα καὶ κοπετοὺς καὶ θρήνους ὅλων τῶν ἀψύχων ἀντικειμένων, ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἐμψύχων ὄντων, καὶ ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ βίος ὁ σημερινὸς θὰ ἦτο βίος ἀβίωτος, μονοῦ ἀψυχος — εἰς βαθμὸν μάλιστα, ὥστε τὰ ἄψυχα αὐτὰ νὰ εἶνε σήμερον ἡ ψυχὴ ἡμῶν τῶν σημερινῶν θνητῶν, οἱ ὅποιοι δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εὐλόγως καὶ δικαίως συγκινούμεθα καὶ πάσχομεν εἰς τὸν θρῆνόν των, ὡς νὰ ἐθρῆνει πάσχουσα αὐτὴ ἡ ψυχὴ μας.

Καὶ πῶς νὰ μὴ μᾶς συγκινῇ καὶ νὰ μὴ μᾶς κάμνη νὰ πάσχωμεν ὁ θρῆνος αὐτὸς ὁ περιοδικὸς καὶ ἀναπότρεπτος; Ἀφοῦ διὰ μὲν τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ αὐγερινὰ τῶν πουλιῶν κελαδήματα καὶ τὴν θαλπωρὴν τῶν ἀκτίνων καὶ τὸ πράσινον τῶν λειμῶνων καὶ τὸ γαλανὸν τοῦ πόντου καὶ τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ γνωρίζομεν, ὅτι, ὅλα των εἶνε ἀθάνατα καὶ θάναγεννηθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἀειτόκους κόλπους τῆς φύσεως. Καὶ θάτενίσωμεν

πάλιν ἀδαμαντοκόσμητον στερέωμα, θάναπαυθῇ πάλιν ὁ ὀφθαλμὸς καὶ θὰ λουσθῇ τὸ βλέμμα μας εἰς ἡρεμοῦντα νερὰ καὶ εἰς καταπρασίνους χλοανθεῖς ἐκτάσεις, θὰ θερμανθοῦν πάλιν τὰ στήθη μας ἀπὸ τὴν θαλπωρὴν λαμπροῦ ἡλίου, θὰ μαγευθοῦν πάλιν καὶ θὰ κατακληθοῦν αἱ ἀκοαὶ μας ἀπὸ τὸ ἑωθινὸν τραγοῦδι τοῦ κορυδαλοῦ καὶ ἀπὸ τὸ μεταμεσονύκτιον παραπονετικὸν μελῳδῆμα τῆς ἀηδόνος, θὰ πολυαύσωμεν πάλιν τὴν ὑγιεινὴν σκιὰν τῆς πεύκου καὶ τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν τῶν φυλλωμάτων γηραιᾶς πλατάνου, ὅτι, θὰ μεθυσώμεν καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶνων.

Ἐνῶ τοῦ οἴκου ὁ ἄψυχος κόσμος δὲν ἀναγεννᾶται, ἀλλοίμενον! Καὶ ὅχι μόνον δὲν ἀναγεννᾶται, ἀλλὰ μαζὶ του θνήσκει καὶ κόσμος ὁλόκληρος ἀναμνήσεων ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντλεῖ παρηγορίαν ὁ πονεμένος καὶ κατορθώνει νὰ εὐρίσκη ἀκόμη γλυκεῖα τὴν ζωὴν ὁ πικραμένος καὶ ὁ ἀπελπισὼς ὡς ἐπὶ βράκτρου νὰ στηρίξη ἐπάνω των τὰ κλονούμενα βήματά του.

*
* *

Ποσάκις τὰ ἄψυχα τοῦ οἴκου ἀντικείμενα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ταπεινότερα σκεύη, δὲν ἐπυρκοῦν εἰς ἀναπλήρωσιν πλοῦτου καὶ χαρᾶς, δὲν στηρίζουν κλονουμένην τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην, δὲν σκορπίζουν τὸ βάλασμα τῆς παρηγορίας εἰς πενθούσας ψυχὰς, δὲν ἐλεοῦν, δὲν εὐτυχιζοῦν, δὲν σφίζουν! . . .

Ἡ μεγάλη αὐτὴ καρυδένια τράπεζα, ἡ ἐστίασασα λουκουλλείως ἄλλοτε τοὺς φίλους τῆς εὐτυχούσης οἰκογενείας, κάμνει τώρα γλυκύτερον καὶ θρεπτικώτερον τὸ λιτὸν γεῦμα τῶν ἐκπεσόντων τοῦ πλοῦτου Ἡ πολυθρόνα ἐκείνη πάντοτε εἰς τὴν θέσιν της, ἀν καὶ κενή, ἐμβάλλει τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπανόδου τοῦ προσφιλοῦς μας ποῦ μᾶς ἔφυγεν ἀνεπιστρεπτί, ἀρνούμενη, τρόπον τινά, καὶ διαψεύδουσα τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ. Ἡ μεγάλη φωτογραφία τοῦ πατέρα μειδιώσα ἐνισχύει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πλαισίου της καὶ προστατεύει τὰ ὀφρανά...

Καὶ τί θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ παραλείψῃ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄψυχα τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς ἀκρωτηριάσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τῶν ἐνοίκων του. Ὅλα, ὅλα, ἀπὸ τοῦ εἰκονοστασίου μέχρι τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἀπὸ τῆς κλίνης μέχρι τῆς χύτρας, ὅλα τὰ ἐπιπλα καὶ σκεύη αὐτὰ τὰ ἄψυχα καὶ χειροποίητα εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένα μὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴν ἱστορίαν των καὶ τὴν ποίησίν των καὶ ἡ ἱστορία των εἶνε αὐτὴ τῆς ζωῆς μας ἡ ἱστορία, ἡ καθημερινή, καὶ ἡ ποίησίς των εἶνε, ὥσως-ὥσως, αἰθεριωτέρα ἀπὸ τὴν ποίησιν ἡμῶν τῶν ἀχειροποίητων εἰκόνων καὶ ὁμιοιωμάτων τοῦ Θεοῦ!

Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, περασύρομαι εἰς τὴν ὑπὸ

δειξιν ὀλίγων ἀψύχων ἀκόμη. Τῆς κλίνης ἐκείνης τῆς παρθενικῆς καὶ τοῦ λίκνου ἐκείνου τοῦ βρέφους καὶ αὐτῆς τῆς παστάδος τῆς νυμφικῆς, ποῦ δὲν εἶνέ τι ἄλλο παρὰ νεφέλαι ποῦ ὡς πτέρυγες ἀγγελικαὶ ὑποβαστάζουν τὴν παρθενίαν τὴν χιονώδη, καὶ πτέρυγες ἀγγέλων ποῦ μὲ ἀπαλότητα νεφελῶν λικνίζουν τὰ λευκὰ τῶν νηπίων ὄνειρα καὶ νεφελῶδεις πτέρυγες ποῦ συγκαλύπτουν τὸ αἰδῆμον τοῦ ὕμεναίου μυστήριον.

Καὶ ἀκόμη τῆς λυχνίας τῆς πτωχικῆς τοῦ σπουδαστοῦ τῆς καταυαζούσης τῆς μελέτης τὰς πολυσχιδεῖς τριβούς, καὶ τῆς ταπεινῆς κενδήλας ποῦ φέγγει ἐμπρὸς εἰς τὴν Παναγιά, καὶ τῆς τετιμημένης στεφανοθήκης ποῦ ὡς Ἀτρεΐδειον θησαυροφυλάκιον περιεγκλείει τὰ πολυτίμητα σύμβολα τοῦ πάντων δεσμῶν ἱερωτάτου καὶ παντὸς μυστηρίου μᾶλλον πολυσεβάστου καὶ τρισαγίου.

* *

Καὶ ἔρχεται ἡ Σεπτεμβριανὴ κατάρα ἡ ἀκάθεκτος καὶ κτυπᾷ ὅλα ἀλύπητα, τὰ κτυπᾷ καὶ τὰ θρυμματίζει καὶ τὰ συντρίβει καὶ γεμίζει τοὺς δρόμους ἀπὸ λείψανα καὶ σύρει εἰς τὰς νέας κατοικίας τ' ἀκρωτηριασμένα ἄψυχα, ὁ θρῆνος τῶν ὁποίων πληροὶ τὴν ἀτμόσφαιραν ἀπαισίως ὡς κραυγὴ νυκτικόρακος καὶ προκαλεῖ θλίψεις καὶ γεννᾷ πόνους καὶ γίνεται πατὴρ σκληροτάτων ἀπωλειῶν καὶ θανάτων ποῦ δὲν ἐγκλείουν μέσα των τὴν προσδοκίαν καμμιᾶς ἀναστάσεως, ἀλλὰ μόνον συμπαρσύρου εἰς τὸν τάφον μαζί των καὶ τόσας ἀναμνήσεις καὶ ἐνθυμήματα καὶ συμπαθείας ἰδιαιτέρας.

Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὸ ἀηδεστάτης φρικαλεότητος καὶ φρικτοτάτης ἀηδίας θέαμα τῆς ἐν μέσαις ὁδοῖς καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ διαπομπεύσεως τῶν ἀδύτων τοῦ οἴκου. Ἐνα θέαμα ποῦ μᾶς παρουσιάζει τὰ λεπτεπιλεπτότερα καὶ αἰθεριώτερα καὶ ποιητικώτερα ἐν γειτνιάσει μετὰ τσανακίων καὶ τσουμπλεκίων καὶ ἐν κουρελίοις σαββανωμένα καὶ ἀπὸ κάρρα πρόστυχα γκρεμνοτσακίζόμενα εἰς τὸν κονιορτὸν καὶ τὸν βόρβορον τῶν τριόδων ἐν συνοδείᾳ ὀδυρμῶν καὶ βλασφημιῶν καὶ πόνων καὶ ἄρῶν!

* *

Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ ἀπὸ κάθε ἄλλο περισσότερον ἔντονον προβάλλει, ἡ νότα ἡ κυριαρχοῦσα εἰς τὴν συνουλίαν αὐτὴν τοῦ θρήνου τῶν ἀψύχων, εἶνε ἡ νότα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν τονίζεται ὁ θρῆνος τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τοὺς τέσσαρας τοίχους μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἐπὶ ἐν ἔτος ὁ περιπλανώμενος Ἀθηναῖος ἔζησε καὶ ἡσθάνθη καὶ ἔπαθε καὶ ἐχάρη καὶ ἐκλαυσεν. ὦ! αὐτὸς ὁ ἀποχωρισμός, ὁ ἀποχωρισμός αὐτός! Τὸ σπῖτι μου, ἔλεγες ἕως χθές! Καὶ τώρα αὐτὸ κενὸν ὡς λάρναξ ψυχρὰ χαίνει ἐρημω-

μένον ἀπὸ σὲ καὶ τοὺς ἰδικούς σου, καὶ ἄλλος θὰ ἔλθῃ νὰ τὸ κατοικήσῃ, ν' ἀναπνεύσῃ τὴν ἀτμόσφαιράν του, νὰ ζήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν στέγην του, νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὸν ἥλιόν του! Ἐν ᾧ σὺ εἰσέρχεσαι εἰς ἓνα ξένο σπῖτι, ποῦ δὲν ξεύρεις ἂν σε δεχθῇ ὁ ἱσκιὸς του, ἂν θὰ σοῦ φέρῃ εὐτυχίαν, ἂν σε καλοδεχθῇ. Εἰς ἓνα ξένο σπῖτι ποῦ θρηνεῖ καὶ αὐτὸ τοὺς φεύγοντας ἰδικούς του καὶ θαρρεῖς, ὅτι, ὁ θρῆνός του δὲν προσιωνίζεται τίποτε καλὸν διὰ σέ!....

1 Σεπτεμβρίου 1904.

Θωμᾶς Παλμύρας

ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ ΤΑ ΛΟΓΙΑ

Βαθεῖα μὲ πλήγωσε, τώρα τὸ βλέπω,
Τώρα θυμοῦμαι τὸ ροιζικό,
Ποῦ μία μάγισσα μοῦ εἶπε τότε,
Πῶς θὰ νὰ μ' εὖρῃ μέγα κακό.

* *

Καὶ μοῦεπε ἡ μάγισσα ἀφοῦ μὲ εἶδε
Μέσα στὰ μάτια καλὰ καλὰ:
«Μιὰ κόρη ὁμορφὴ θὰ σὲ πλανέσῃ,
Θὰ τὴ λατρεύσῃς πολὺ, τρελλά.

* *

Ἡ κόρη ἐκείνη θὰ εἶν' ὠραία,
Θάχῃ στὸ στόμα γλυκερὰ μιλιὰ
Καὶ μὲ τὸ βλέμμα τῆς θὰ σὲ μαγεύσῃ,
Καρδιὰ δὲν θάχῃ ὅμως, σταλιά.

* *

Θὰ εἶναι ἄσιατη, πανοῦργα, δόλγα,
Θὰ εἶναι ἐχιδνα παρδαλή,
Τὸ δάγκωμά της θάχῃ φαρμάκι,
Κι' αὐτὸ θὰ δίνη ἀντὶ φιλή.

* *

Αὐτὰ ἡ μάγισσα μοῦ εἶπε τότε,
«Αὐτὰ σοῦ λέγει τὸ ροιζικό».
Τώρα τὰ λόγια τῆς ἐνθυμοῦμαι,
Τὴ μοῖρα βλέπω καὶ τὸ κακό.

* *

Τώρα κατάλαβα τὴ δυστυχία μου,
Ἔχω παράπονο πολὺ πικρό,
Πῶς κόρη ὠραία φάνηκε δόλγα,
Καὶ φεῖδι κρύο, φαρμακερό!

* *

Ποῦ νὰ φαντάζομαι σὲ λίγο χρόνον,
Μιὰ τέτοια ἄφταστη ὁμορφιά
Σὰν Νύφη αἰθέρια νὰ μὲ πλανέσῃ
Καὶ νὰ μὲ ὀίξῃ μέσ' στὴ φωτιά.

Κ. Ζουρνατζῆς

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Διήγημα ὑπὸ Γεωργίου Ὁνέ

(Κατὰ μετάφρασιν ΚΩΝΣΤ. ΑΝΤ. ΠΑΠΑΠΑΝΟΥ

(Συνέχεια)

Αἱ θεωρίαι αὗται, περιέργως ἀναπτυσσόμεναι ὑπὸ τοῦ Ρώσου ἱατροῦ, κατ' ἀρχὰς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἰακώβου καὶ κατόπιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σπέρμα των εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὸν νοῦν του καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ παράδοξον ἀνάπτυξιν. Ὑπῆρχον στιγμαί, καθ' ἃς ὁ ἀσθενὴς ἀνελάμβανεν ἐλπίδας· «διὰ τὴν νὰ μὴ θεραπευθῶ, ἔλεγεν, ἔχω ἴδει τόσους καὶ τόσους περισσότερον ἐμοῦ ἀσθενεῖς, θεραπευθέντας!»

Τὴν ἐπαύριον τοῦ δείπνου, τὸ ὅποιον τόσον παραδόξως εἶχε περατωθῇ μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ ἱατροῦ Δαβιδῶφ, κατὰ τὰς δέκα τὴν πρωΐαν ἡ Ἰουλιέττα, μετὰ ἐν κἀνιστρον εἰς τὸν βραχίονα, ἐβαδίζεν εἰς τὸν κήπον δρέπουσα ἄνθη.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαίσιος, τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα συνεχέτο μετὰ τὸ κυανοῦν τῆς θαλάσσης.

Εὐχαριστος αὖρα, πεπληρωμένη ἰωδίου ἤρχετο ἀπὸ τὸ πέλαγος.

Συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μητρός του ὁ Ἰακώβος ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ βραδέως ἤρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὸν ἥλιον.

Ἡ κυρία Ἀλμεριά, ἦτο μία κυρία λεπτὴ μετὰ λεπτοφύες πρόσωπον, μαύρους ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς καὶ εὐφύες μέτωπον, στεφόμενον ὑπὸ τριχῶν, λευκῶν ἡδῆ.

Περιεπάτει σιγὰ, χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ρίπτουσα βλέμματα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της, ὡς διὰ νὰ καταμετρήσῃ τὰς προσόδους τῆς ἀναρρώσεώς του.

Ὁ Ἰακώβος, φθάσας εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ἐστάματτε καὶ καθήμενος ἐπὶ τινος καθίσματος, θερμανθέντος ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, παρετήρησε τὴν ἐνώπιόν του ἀπλουμένην θάλασσαν.

Ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀσπαζομένη αὐτόν:

— Πῶς εἶσαι σήμερον; τὸν ἠρώτησε, ἐκοιμήθης καλὰ; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψες ἀργὰ χθές.

Ὁ ἀσθενὴς ἐμειδίασε, ἐνθυμηθεὶς τὸν παλαιόν του βίον, ὅποτεν διήρχετο νύκτας ὀλοκλήρους ἀγρυπνος καί, λαμβάνων μίαν βιολέτταν ἀπὸ τὸ κἀνιστρον τῆς ἀδελφῆς του:

— ὦ πολὺ ἀργὰ, ἀπήντησε, ἦτο δέκα ἡ ὥρα!

— Ἀστειεύεσαι; Ἐν τούτοις, ἀφ' ὅτου εἴμεθα ἐδῶ, χθὲς ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθες.

— Ὁ ἱατρὸς μοῦ τὸ εἶχεν ἐπιτρέψῃ, ἄλλως τε ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς τὸ γέφυμα καὶ ποτὲ οἱ ἱατροὶ δὲν εὐρίσκουσι βλαβεράς τὰς διασκεδάσεις ἐκεῖνας εἰς τὰς ὁποίας λαμβάνουν μέρος.

Ἡ Ἰουλιέττα, ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλὴ κατόπιν μετὰ σοβαρὸν ὕφος:

— Σοῦ ἀρέσει αὐτὸς ὁ Δαβιδῶφ; ἠρώτησε.

— Ναί, εἶναι καλὸς φίλος καὶ λαμπρὸς ἱατρὸς, παρ' ὅλον τὸ σατανικὸν ὕφος τὸ ὅποιον συχνὰ λαμβάνει. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀφ' ὅτου μετὰ περιποιεῖται εἴμαι πολὺ καλλίτερα... πρόκειται νὰ ἔλθῃ νὰ μετὰ ἐπισκεφθῇ σήμερον τὸ πρωὶ διὰ νὰ ἴδῃ τί συνεπέας εἶχεν ἡ πρώτη μου νυκτερινὴ ἐξοδος... δυστυχῶς εἶνε μία ἀπὸ τὰς τελευταίας του ἐπισκέψεις... φεύγει κατ' αὐτὰς μετὰ τὸν φίλον του Βορέζεφ διὰ τὴν Ἀνατολὴν

Ὁ Βορέζεφ ἐζήτησε νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν Πέτρον...

— Καὶ δὲν ἐδέχθη ὁ φίλος σου; ἠρώτησε μετὰ βεβιασμένον μεδίμαχ ἡ Ἰουλιέττα.

— Ὅχι! μοῦ εἶπεν ὅτι σχεδιάζει νὰ κάμῃ ἓνα ἄλλο ταξίδιον, ἀλλὰ θέλει νὰ τὸ κάμῃ μόνος του

Μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς, αἵτινες περιεῖχον μίαν διπλὴν ἔννοιαν, τόσον ἀπειλητικὴν, ἐπεκράτησε σιωπὴ.

Ὁ Ἰακώβος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἠδύνατό τις νὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους, λεχθέντας ἄνευ ὑστεροβουλίας, ἔμεινε σιωπηλός, ἀναμνησκόμενος τὰς περὶ αὐτοκτονίας συχνὰς ἀποφάσεις τοῦ Πέτρου.

Ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μελαγχολίαν παρετήρησε τὸν ἀδελφόν της, μαντεύουσα τὰς λυπηρὰς του σκέψεις καὶ μὴ δυναμένη νὰ κυριαρχήσῃ τῆς λύπης, ἥτις τὴν κατελάμβανε.

Ἐφαίνετο ὅτι καὶ οἱ δύο ἐφοβοῦντο δυστύχημά τι, τοῦ ὁποίου ἡ φράσις ἐκεῖνη ὑπῆρξε τὸ θλιβερόν προμηνυμα καὶ ἐσιώπων.

Ὁ κρότος ἀμάξης τοὺς ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν νάρκην ἐκεῖνην.

Ἐστρεψαν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν θύραν ὅπου μίαν ἀμάξαν εἶχε σταματήσῃ.

Ὁ Δαβιδῶφ, μελανὰ ἐνδεδυμένος, εἶχε κατέλθῃ ἐξ αὐτῆς καὶ διηυθύνετο πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ἰακώβος ἠγέρθη καὶ καταπραΰνων τὴν ταραχὴν του ἔκαμε βήματά τινα πρὸς τὸν πρωϊνὸν ἐπισκέπτην του.

— Πιστὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σας, ἀγαπητέ μου Δαβιδῶφ, εἶπε σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του Πόσον σὰς εὐχαριστῶ ὅπου φροντίζετε τόσον πολὺ δι' ἐμέ!

Ὁ ἱατρὸς ἐχαιρέτα τὴν κυρίαν Ἀλμεριά καὶ τὴν κόρην της.

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἀκίνητον καὶ ψυχρόν.

Ὁ Ἰακώβος τὸν παρετήρησε, μετὰ ἐκπληξιν, καὶ ἡ Ἰουλιέττα μετὰ τρόμον.

Διὰ τὴν ἡ βεβιασμένη αὐτὴ στάσις καὶ ἡ σιωπηλότης τοῦ ἱατροῦ;

Ποῖον γεγονὸς τοῦ ἐπέβαλε τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο ὕφος;

Ὁ Ρώσος ἠγείρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Ἰακώβον καὶ μετὰ βραδύτητα, ὡς διὰ νὰ παρατείνῃ μίαν κατάστασιν ἥτις ἀνέβαλλε λυπηρὰς ἐξηγήσεις:

— Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας καλὰ σήμερον; ἠρώτησε. Ὁ ὕπνος σας ἦτο καλός;

Ἐζήτησε τὸν σφυγμόν του:

— Δὲν ἔχετε πυρετόν, εἶπε, καὶ δύναμαι νὰ ὁμιλήσω

(ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

(Συνέχεια)

Ζήτημα πρώτον

Τίς ὁ ἀληθὴς πατὴρ τοῦ κρινομένου πονήματος ;

Τὸ ζήτημα τοῦτο ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο : Α') Εἶναι ἀληθὴς πατὴρ τοῦ πονήματος ὁ οὗ φέρει τὸ ὄνομα ἢ οὐχί ; Β') Ἐὰν μὴ φέρῃ ὄνομα, τίς ἐστὶ πιθανῶς ὁ πατὴρ αὐτοῦ ; Δηλονότι σκοπὸς τοῦ ζητήματος ἡ ἔρευνα περὶ προσώπου τοῦ συγγραφέως καὶ περὶ χρόνου τῆς συντάξεως αὐτοῦ.

Ὁ Σωκράτης συναντήσας τὸν Ξενοφῶνα ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ καλοὶ καγαθοὶ γείτονες ἄνδρες. Ἀπορήσαντος δέ : Ἐπου τοίνυν φάναι καὶ μάθαινε. Καὶ τούντεῦθεν ἀκροατὴς Σωκράτης ἦν. Ἐὰν τις ἐρωτήσῃ ποῦ διδάσκειται ἡ τοιαύτη κριτική, εἶναι δυνατόν νὰ γένηται ὁμοίαις ἀποκρίσεις ; Καὶ οὐχὶ καὶ ναί, οὐχὶ μὲν διότι τοσοῦτον τοῦτο ὅσον καὶ τὸ προηγούμενον εἶδος τῆς κριτικῆς διὰ μόνον κανόνων καὶ παραγγελεμάτων οὐδαμῶς διδάσκειται· ναί δέ, διότι διὰ φύσεως δεξιᾶς, δι' ἀσκήσεως, δι' ὁδηγίας, διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν ὁμολογουμένως ἐπισήμων κριτικῶν προβαίνει τις καὶ εἰς τοῦτο. Ὡς ὁ Ξενοφῶν, ἐκ φύσεως ἔχων τὰς ἀρχάς, ἀκολουθήσας τὸ παράδειγμα καὶ τὰς συμβουλὰς τοῦ Σωκράτους, ἐγένετο καλὸς καγαθὸς ἄνθρωπος.

Πῶς ἐγεννήθη ἡ τοιαύτη κριτικὴ

Τὰ διάφορα αἰτία τῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις πονήμασιν ἡμαρτημένων ἐγέννησαν τὴν ἀνάγκην τοῦ πρώτου εἶδους τῆς κριτικῆς, τῆς διορθωτικῆς λεγομένης. Τὰ διάφορα αἰτία τῆς νοθεύσεως τῶν συγγραμμάτων καὶ πονημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐγέννησαν τὸ δεύτερον τοῦτο εἶδος τῆς κριτικῆς, τῆς διακρινούσης τὸ γνήσιον τοῦ μὴ γνησίου. Τὰ αἰτία τῶν ἡμαρτημένων καὶ τῆς φθορᾶς τοῦ κειμένου εἶδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, τὰ αἰτία τῆς νοθείας δυνατόν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὰς ἐξῆς τάξεις : α') εἰς τὴν κλεψιλογίαν καὶ τὸν σφετερισμὸν τῶν ξένων· β') εἰς τὴν κλασματικὴν συγγραφὴν· γ') εἰς τὴν ἐξ ὁμωνυμίας ἄγνοιαν τοῦ καθ' αὐτὸ συγγραφέως· δ') εἰς τὴν κατὰ τύχην εὐρεσιν ξένων καὶ ἀνωνύμων πονημάτων μεταξὺ ἄλλων γνωστοῦ συγγραφέως ἢ ποιητοῦ καὶ ε') εἰς ἄλλας τέλους παρεμφερεῖς περιστάσεις.

Ἐπὶ τῆς πρώτης περιστάσεως τῆς κλεψιλογίας κλέπτουσιν οἱ σφετερισταὶ τὰ ξένα διὰ φιλοδοξίαν, ἐπὶ κέρδει κλπ.. ὡς τυποῦσι τανῦν τὰ ξένα συγγράμματα. Πίπτει

κατὰ τύχην εἰς χεῖρας αὐτῶν συγγραμματα ξένων, ἀποθνήσκει ὁ συγγραφεὺς πρὶν ἢ ἐκδώσῃ αὐτό. Ὁ κατὰ τύχην εὐρὼν αὐτὸ σφετεριζόμενος ἐκδίδωσιν αὐτὸ ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι.

Ἡ δευτέρα περίστασις εἶναι ἀντίθετος τῇ πρώτῃ. Ἡ πρώτη εἶναι ξενοκλοπία, ἡ δευτέρα εἶναι ἰδιοκλοπία, κλοπὴ τῶν ἰδίων. Εἴτε ἵνα πωλήσωσιν ἐπικερδέστερον τὸ ἑαυτῶν συγγραμματα ἢ παιδιᾶς χάριν συγγράφοντες τι ἐκήρυττον αὐτὸ ὡς ἔκγονον ἐπισήμου πατρός, ὡς πολλοὶ νόθοι καυχῶνται ἐπὶ καταγωγῇ ἐκ λαμπρῶν γονέων. Ἡ ἐλευθεριότης τῶν Πτολεμαίων ἐν Αἰγύπτῳ παρεκίνησε πολλοὺς νὰ ἐκφέρωσι συγγράμματα οἷον ἐπισήμων ἀνδρῶν. Ἐπὶ τῆς τρίτης περιστάσεως, τῆς ὁμωνυμίας, βλέποντες Δημήτριον καὶ Δημήτριον ἐκήρυξαν ἄνευ δόλου ὅτι ἦτο τοῦ δεινῶς Δημητρίου, ἀλλ' εὐρέθησαν ἡπατημένοι. Ἐπὶ τῆς τετάρτης εὐρόντες ὁμοῦ συνδεδεμένα καὶ συνερραμμένα κατὰ τύχην ἑτερογενῆ, ὑπέλαβον αὐτὰ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως· ὡς φέρ' εἰπεῖν τὸ περὶ Ἑρμηνείας ἀποδιδόμενον εἰς Δημήτριον τὸν Φαληρέα. Ἐν τοῖς νῦν χρόνοις ὑπάρχει τυπογραφία, ὑπάρχουσι τοσαῦτα μέσα καὶ εὐκολίαι, καὶ ὁμῶς ἀνακαλύπτονται νοθεῖαι· πολλῶν εὐχερέστερον ἦτο φυσικόν νὰ συμβαίη τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅτε καὶ ἡ τυπογραφία ἔλειπε καὶ ἡ γραφικὴ ὕλη ἦν σπανιωτέρα καὶ προσέτι οὐ μόνον ἦν δύσκολον νὰ γινώσκωσιν ἐν Ἀθήναις τί ἐγράφη ἐν Συρακούσαις, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις τί ἐγράφετο ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις.

Πνεῦμα λοιπὸν φιλαληθείας, φιλοτιμία ἵνα μὴ ἀπατηθῶσιν, ἐπίδειξις ἵνα εἰπωσί τι νέον καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγέννησαν τὴν ἀνάγκην τῆς τούτων ἐξετάσεως καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἡ τοιαύτη κριτικὴ, ἔργον ἔντιμον ἔχουσα τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας. Εἰ δὲ καὶ οὐχὶ πάντοτε ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ, τοῦτο οὔτε εἰς μόνην τὴν τοιαύτην κριτικὴν συμβαίνει, οὔτε ἀποτελεῖ μοναδικὴν ἐξαιρέσιν. Πόση ἀποτυχία πολλάκις ἐν ταῖς δίκαις, πόση ἐν τῇ ἱατρικῇ, πόση ἐν τῇ ἐμπορίᾳ κτλ. Ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἵπομεν, μικρὸν μέρος τῆς ὅλης ἀληθείας δυνατὸν ψαῦσαι, ἐπὶ τῶν ἄλλων τυφλώττομεν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι τελειότης, τὰ δὲ ἀνθρώπινα ἔργα εἶναι πάντοτε ἀτελῆ. Εἶναι ὁμῶς τι ἄξιον τοῦ ἀνθρώπου ἢ πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ ζήτησις τῆς ἀληθείας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀσπάσθητι τὴν ψυχὴν, καὶ ἐκ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς τελειοποιήθητι, διότι πνευματικὸς εἶσαι ἄνθρωπος καὶ οὐχὶ σωματικός.
Τοῦ Ἀραβὸς Κενάν

Μάθε ὅτι ὅλα τὰ πράγματα, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ψευδῆ καὶ ὅλαι αἱ χάριτες χάνονται.

Τοῦ αὐτοῦ

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ
 (ΚΑΤΑ ΜΑΡΟΤ)
 (Συνέχεια)

«ὦ παρθένε, (λέγει οὗτος) πάντα φόβον θά σοβήσω
 καὶ τὸν πόντον τὸν αὐθάδη χάριν Σοῦ θά διασχίσω,
 χάριν Σοῦ θά ἀπετόλμων κι' ἀδιάπλευστος ἂν ἦτο
 καὶ ὑπὸ πυρὸς ἢ θείου ζέοντος ἀπετελεῖτο·
 οὐδ' ἐλάχιστον φοβοῦμαι τὴν ἀγρίαν τρικυμίαν,
 ὅταν πρόκειται νὰ φθάσω τὴν τερπινὴν Σου κατοικίαν,
 αἰτρομος θά παραμένω ὅταν πέριξ μου θ' ἀφρίξῃ
 πολυτάραχος ὁ πόντος καὶ μὲ λύσσαν θά γογγύζει.
 Καθ' ἐσπέραν θαρραλέως κολυμβῶν θά διαβαίνω
 τὸν Ἑλλήσποτον καὶ οὕτω εἰς τὸν πύργον θ' ἀναβαίνω·
 ἢ Σησιὸς ἐκ τῆς Ἀβύδου ἐπ' ἐλάχιστον ἀπέχει
 καὶ νὰ φθάσῃ τις ἐνταῦθα, κολυμβῶν καλῶς, ἀντέχει·
 εἰς τοῦ ὑψηλοῦ Σου πύργου κάτοπ' ὅν τινα γωνίαν,
 ὥς ἢ Νῦξ ἐπὶ τῆς σφαίρας ἐφαπλώσῃ τὴν σκοτίαν,
 ἀναπτε πυρὸν μέγαν· διαρκῶς θά ἀτενίζω
 πρὸς αὐτὸν ἐν ᾧ τὸν πόντον, κολυμβῶν, θά διασχίζω,
 ναῦς τοῦ Ἑρωτος θά εἶμαι ἄνευ κόπης καὶ ἰστίων
 τὸν πυρὸν Σου δὲ θά ἔχω ὥς ἀστερισμοῦ σημεῖον·
 οὕτω δὲν θά κινδυνεύω σφαλερὰν νὰ λάβω κλίσιν
 ἀτενίζων τὸν βοῶτην, ὅστις ὁδηγεῖ πρὸς δύσιν·
 οὐδ' Ὁρίωνα θά βλέπω τὸν σκληρὸν καὶ υετώδη,
 οὔτε τῆς ἀβρόχου Ἀρκτου τὴν οὐρὰν τὴν γωνιώδη
 ἥτις ἄπο τοῦ σκοποῦ μου δύναται ν' ἀποπλανήσῃ
 κι' εἰς τὸν ποθητὸν λιμένα ἵνα φθάσω μ' ἐμποδίῃ».

* *

«Ἀλλὰ πρόσεχε, φιλότατη, ἀλλὰ πρόσεχε ἰδίως
 εἰς τὸν ποθῆς νὰ λήξῃ ὁ νεανικὸς μου βίος,
 πρόσεχε εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς ῥίπας τὰς αἰφνιδίας
 μὴ τὸν σβέσωσι καὶ μείνω ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας·
 ὁ πυρὸς σου τὴν ζωὴν μου ὁδηγεῖ καὶ διαθέτει.
 Ἄν ποθῆς δὲ τ' ὄνομά μου ὅπως τὸ γνωρίσῃς ἔτι,
 μάθε Λεάνδρος καλοῦμαι καὶ ποθῶ ἀπὸ καρδίας
 τῆς Ἥρωος ἀνὴρ νὰ γείνω, τῆς ἀγνῆς καὶ θεοσεβείας».

* *

Τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μεταξὺ τῶν ἐκυρώθη
 καὶ ὁ ὄρκος αἰωνίας πίστεως ἐκεῖ ἐδόθη,
 συνεφώνησαν δὲ ἄκρα μυστικότης νὰ τηρῇται
 κι' ἡ νυκτία ἐντευξίς τῶν ὑπὸ πάντων ν' ἀγνοῖται,
 ὁ πυρὸς ὥς μόνος μάρτυς τῶν ἐρώτων τῶν νὰ μένῃ
 κι' ἕκαστος εἰς ὁρίσθη καρτερῶς νὰ ἐπιμένῃ,
 αὕτη μὲν μὲ τὸν πυρὸν τῆς τὴν σκοτίαν νὰ φωτίξῃ,
 ὁ δὲ Λεάνδρος τὸν πόντον κολυβῶν νὰ διασχίξῃ.

* *

Τῆς νυκτὸς τῶν γάμων οὐσῃς συμπεφωνημένης ἤδη
 φίλημα ὥς ἀρραβῶνα ἕκαστος τῷ ἄλλῳ δίδει,
 ἀναγκάζονται δὲ τότε, μετὰ συντριβῆς καρδίας,
 ἵνα κόψωσι τὸ νῆμα συνεντεύξεως ἡδείας.
 Πρὸς τὸν ὑψηλὸν τῆς πύργου σπεύδει ἢ Ἥρῳ νὰ φθάσῃ

ὁ δὲ Λεάνδρος φροντίζει νῦν ἐν ἀκριβεῖα πάσῃ
 πλέων πρὸς τὴν ἐν Ἀβύδῳ πατρικὴν αὐτοῦ ἐστίαν
 νὰ ὁρίσῃ ποῦ ὁ πύργος κεῖται, ἵνα μὴ ἀλλοίαν
 ὁδὸν λάβῃ, ὅταν οὗτος ἐπιστρέφῃ τὸ ἐσπέρας.

* *

Εὐλογον νὰ υποθέσῃς πόσον οὗτοι μακροτέρως
 ἐπελάμβανον τὰς ὥρας, καὶ μ' ἐπιθυμίαν ποίαν
 ἤρχοντο ἢ Νῦξ νὰ φθάσῃ κι' ἐπιχύσῃ τὴν σκοτίαν.

* *

Τὸν κατάμαυρόν τῆς πέπλον ἢ Νῦξ ἐξαπλοῦσα ὄλον
 κατεκάλυψε τελείως τ' οὐρανοῦ τὸν κοῖλον θόλον,
 νῦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὕπνον νήδυμον κοιμᾶται,
 πλὴν ὁ Λεάνδρος μονήρης παρὰ τὴν ἀκτὴν πλανᾶται,
 τὸν πυρὸν δὲ ἀναμένει οὗτος νὰ ἐνατερίσῃ
 ἵνα παρευθὺς κι' εὐτόλμως ἐν θαλάσῃ εἰσπηδήσῃ
 τὸν πυρὸν, ὅστις ἐρώτων ἐν ᾧ φέρει ἀγγελίαν
 θά φωτίσῃ μετ' ὀλίγον τοῦ Λεάνδρου τὴν κηδεῖαν,
 κι' ὅστις ἤδη πρὸς ἐκεῖνον τὴν καλὴν ὁδὸν δεικνύων
 μέλλει ἀσφαλῶς νὰ φέρῃ ἐν τῷ πύργῳ ὥς νυμφίον.

* *

Ἄμα ἢ Ἥρῳ τὴν νύκτα ἀντελήφθη τὴν βαθεῖαν
 εἰς τὴν ἐπαλξιν τοῦ πύργου ἀναβαίνει κατ' εὐθείαν,
 τὸν πυρὸν δ' αὐτῆς ἐμπήγει εἰς περιβλεπτον σημεῖον
 ἵνα φῶς ἐντευθῇ ὅστις πρὸς ἐκεῖνον ὅ,τι πλεῖον,
 ἦραψε δ' ἢ φλόξ ἐκείνου μὲ ταχύτητα ὁμοίαν
 τῆς φλογὸς τῆς πυροπολῦσης τοῦ Λεάνδρου τὴν καρδίαν·
 ὁ πυρὸς καὶ ἡ πτωχὴ τοῦ ἢ καρδία πυροπολοῦνται
 καὶ τῶν δύο δὲ αἱ φλόγες ἐναμίλλως ἀνυροῦνται!
 πλὴν ὥς ἤκουσε τὸν ῥόχθον τῶν κυμάτων τὸν φρικτῶδη,
 καὶ τὴν θάλασσαν προσεῖδεν ἀφρισμένην, μαρινώδη,
 τρόμον κατ' ἀρχὰς ἡσθάνθη τοῦ Λεάνδρου ἢ καρδία·
 ἐπανήλθε πλὴν ταχέως ἢ προτέρα εὐτολμία,
 εἶπε δὲ τοιαῦτα ἵνα θάρρος ἄπλετον ἀντήλῃ:

* *

«Ἀκαμπτος ὁ Ἑρως εἶνε, ὁ δὲ πόντος σκληρὸς φύσει
 καὶ τὸ ἄθλον ἐκεῖ εἶνε· ὕδαρ μόνον ἐν θαλάσῃ,
 πῦρ δὲ Ἑρωτος ἐντός μου λαῦρον κι' ἀπληστον ἀνάσσει·
 λάβε θάρρος, ὦ καρδία, καὶ ποσὼς μὴ δειλιάσῃς
 τὸ δγκούμενον ὁρῶσα κῆμα τῆς σκληρᾶς θαλάσσης,
 πρέπον νῦν τοῦ ἔρωτός μου ἢ ἐπικουρὸς νὰ εἶσαι.
 Πῶς τὰ κύματα τοσοῦτον τῆς θαλάσσης νὰ φοβῆσαι;
 ὦ καρδία μου ἐρῶσα, ἀγνοεῖς ἢ Ἀφροδίτῃ
 πῶς ἀνέδυ ἐκ κυμάτων, πῶς αὐτὰ τῇ εἶναι κοίτη,
 ὅτι ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἔχει αὕτη ἐξουσίαν
 κι' ἐπὶ πόθων παρομοίων Σοι παρέχει προστασίαν;»
 Οὕτως εἶπε, καὶ εὐθέως τὸν χιτῶνά του ἐκβάλλει
 καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του προσηκόντως ἐπιβάλλει,
 τὰ δὲ ἄκρα του μὲ ἄμμα τεχνήντως ἁμματίζει
 ὥστε τὴν ὀλίσθησίν του ἀσφαλῶς παρεμποδίζει·
 ἐπὶ παρακτίον βράχον ἀναβαίνει νῦν ταχέως,
 κι' εἰσπηδᾷ ἐν τῇ θαλάσῃ παραχοῆμα θαρραλέως
 πρὸς τὸν προσφιλεῖ του φάρον κολυμβῶν ἐνατενίζει,
 τὸν δὲ πλοῦν ἐπιτηδεύως κατορθώνει νὰ ζυθμίξῃ,
 ἐπειδὴ χωρῶν πρὸς τοῦτο τὸ παμπόθητον σημεῖον

ἦτο μόνος καὶ ἡ κόπῃ κι' ὁ πορθμεὺς καὶ τὸ πορθμεῖον.
 Ἐν ᾧ ὁ πυρρὸς ἀκτῖνας φωτεινὰς ἀπλέτως χύνει
 παρὰ τοῦτον ἱσταμένη ἡ Ἥρῳ τῷ περιτείνει
 καταλλήλως τὸν μανθῦαν, ὅταν ἄνεμος φυσήσῃ
 ἀπειλητικὸς, ζητοῦσα ἀνημμένον νὰ τηρήσῃ
 μέχρις οὗ ὁ Λεάνδρος τῆς τὸν Ἑλλήσποντον περάσῃ
 κεκμηκὼς ἐκείνος σφόδρα εἰς Σησιὸν νῦν ἔχει φθάσῃ,
 εἰς τὸν ἀπορροῶγα βράχον ἀτρομήτως ἀναβαίνει
 κ' εἰς τὸν ὑψηλὸν τῆς πύργου θριαβευτικῶς ἐμβαίνει
 εἰς τὴν θύραν ἢ παρθένος ἀκορέστως περιπτύσσει
 τὸν ὄρατον σύζυγόν τῆς ὅστις οὔτε νὰ λαλήσῃ
 ἱκανὸς ἦν ἐκ τοῦ κόπου, ἡ ξανθὴ δὲ τούτου κόμῃ
 ὑπερπλήρης ἀφροῦ ἦτο καὶ ἀπέσταζεν ἀκόμῃ.
 Εἰς τὸν θάλαμόν τῆς τότε ὁδηγεῖ μὲ προθυμίαν
 καὶ τὸ σῶμά του σπογγίζει ἐντελῶς καὶ μ' ἀφθονίαν
 μύρον ῥόδων ἐπὶ τούτου χέει καὶ ἀρωματίζει,
 τόσῳ ὥστε τῆς θαλάσσης τὴν ὁσμὴν ἐξαφανίζει.

*
 *

Κατακλίνεται ἐκεῖνος ἐν τῇ νυμφικῇ των κλίνῃ,
 παρὰ τοῦτ' αὖ δὲ προθύμως κατακλίνεται ἐκείνῃ
 τὸ κοράλιόν τῆς στόμα τὰ ἐξῆς τῷ ψυθιρίζει
 ἐν ᾧ ἡ καρδιά τούτου ἰσχυρῶς εἰσέτι σφύζει.

(Ἀκολουθεῖ)

Λουκάς Βαλμάδης

ἰ α τ ρ ό ς

ΜΑΝΤΖΕΛΑΣ ΦΡΟΝΤΙΝΗΣ

ΥΠΟ

ΕΛΕΝΗΣ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

(Συνέχεια)

Μήπως ἡ ἐξέγερσις κουράζει τὴ σκέψιν τοῦ ποιητοῦ; Ὁχι, αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ φανερώνει. Σὲ μιὰ σκέψιν ἀπελπιστικὴ βυθίζεται γιὰ τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὴν ἀνθρώπινη σκέψιν μὲ ἀδιακρίσια νὰ εἰσχωρῇ ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τὸ βλέμμα ἀνοίγεται στὸ φῶς. Τὴν ἡμέρα τὴν παρουσιάζει ὡς μίαν κυρίαρχον, ἡ ὁποία μὲ χέρι ἀπότομο χτυπᾷ τὸ παράθυρο, κ' ἡ σκέψιν ὅπου τριγυρίζει ἀδιάκριτη καὶ μὲ τὲς πρώτες ἀχτίδες μᾶς βαραίνει πρὶν ἢ ζωὴ ἀρχίσῃ, πρὶν ὁ ὕπνος μᾶς ἀποχωρισθῇ. Αἰχμάλωτο φανερώνει τὸν ἄνθρωπο, γιὰτὶ καὶ τὸ φῶς δίχως τὴν ὑπαρξί του, δὲ θὰ εἶχε προορισμό, κ' ἡ σκέψιν δὲ θὰ ὑπῆρχε, ἂν αὐτὸς δὲ ζοῦσε, ἐνῶ τὸ φῶς καὶ ἡ σκέψιν γίνονται οἱ δῆμοι του, ποῦ μὲ ἀπότομο κι' ἀδιάκριτο χέρι τὸν ὁδηγοῦν στὸ θάνατο χωρὶς νᾶχῃ τὴ δύναμιν ν' ἀντισταθῇ σ' ἐκεῖνο ποῦ ζῇ μὲ τὴν ὑπαρξί του.

Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται μικρὸς κ' ἐκμηδενίζεται καὶ σὲ μιὰ γελοία σύμπτωσιν χρεωστεῖ τὴν ὑπαρξί του, ἀφοῦ ὡς κατάδικος ἀναπνέει ὁ βασιλεὺς τοῦ πνεύματος. Τὸν κόπο τὸν παρουσιάζει ἀδυσώπητο. Αὐτὸς πάντοτε σκληρὸς καὶ ἄδικος ὑψώνεται γιὰ νὰ μᾶς συντρίψῃ, καὶ ὅταν δίχως βογγητὸ κλίνουμε μπροστά του, κ' ὅταν ἡ μαλθακότης κυβερνᾷ τὴ ζωὴ, γιὰτὶ ὁ κόπος πολλὰς φορὲς δὲ ζῇ γιὰ τὴν σφαῖρα τῆς ὕλης. Ὁ νοῦς τοῦ ἀπόκληρου κοπιᾷ, ἕνα βάρος συντρίβει τὸ σῶμα. Ὁ κακοῦργος ὅταν γιὰ ἕνα ἔγκλημα βασανίζεται τὴ σκέψιν του, ὁ ἰδρῶς

ἐκεῖνος ποῦ στάζει ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἡ ἔκφρασις τοῦ ματιοῦ του ὅταν σὲ νεκρικὴ σιγὴ διανοεῖται καὶ κοπιᾷ πῶς νὰ ὁπλίσῃ τὸ χέρι του, πῶς νὰ κρύψῃ τὸ σῶμα τὸ κουρασμένο ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, μᾶς φανερώνει ἕναν κόπο ἀδυσώπητο, ὁ ὁποῖος στὴ σιγὴ καὶ στὴν ἀποσύνησι μᾶς ρίχνει μὲ ἀμείλικτο χέρι. Καὶ ὁ εὐτυχὴς κοπιᾷ γιὰ τὰ πάθη του, γιὰ τὴ φιλοδοξία του, καὶ πολλὰς φορὲς συντρίβεται μόνος του. Ἕνας κόπος, εἴτε ἀπὸ χαρὰ εἴτε ἀπὸ δάκρυα, βαραίνει τὰ βλέφαρά μας, ἕνας κόπος κουράζει κ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ὅταν νεκρὴ πέφτῃ στῆς νύχτας τὴν ἀγκαλιά. Σ' ἕνα βάθος πολὺ πολὺ ἀπελπιστικὸ τὸ ζῦνισμα τῆς ζωῆς βυθίζεται, καὶ σὲ μιὰ χρυσωμένη σκόνῃ ποῦ σηκώνει τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτίδα, ἐξαφανίζονται τὰ πάντα.

Dilegua nel pulviscolo d' oro razzante

Il sogno con scialbo saluto

E lo seguon le chimere in lunga teoria.

Τὸ ὄνειρο μέσ' ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκόνῃ μᾶς ἀποχαιρετᾷ καὶ ἡ χίμαιρες τὸ ἀκολουθοῦν. Μία ἐξαφάνισι, ἡ ὁποία στὴν ἀνυπαρξία ὁδηγεῖ τὰ πάντα μὲ μεγαλῆτερη μαγεία δὲ μπορούσε ν' ἀντηχήσῃ. Τὰ ἰδανικά τῆς ψυχῆς μέσα ἀπὸ μιὰ σκόνῃ χρυσῇ ἐξαφανίζονται γιὰ νὰ βροῦνται ταφὴ στὸ σκοτεινότερο μνημα. Φεύγουν τὰ ὄνειρα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κι' ἐλπίδες μαζὺ μὲ τὴν ψυχὴ καὶ ὡς δοῦλος τῆς ὕλης ἐνώνει στὴν ἐξέγερσιν τὴ φωνὴ του, τὸ βογγητό του, μέσα ἀπὸ μιὰ λίμνῃ ἀπέραντη ποῦ ἡ δουλεία βασιλεύει καὶ ξεσπᾷ ὁ σκληρὸς κρότος τῆς ζωῆς. Ἕνα κῆμα αὐξάνει καὶ σπᾷ στὸ σπῆτι σου, λέει ὁ ποιητής.

Τὸ κύμα αὐτὸ στὸν ἀναβρασμό του φανερώνει ἕναν ἥχο ἐνοχλητικόν. Μία εἰρωνεία γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ μειδιάμα τῆς ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος, τὸ φῶς, τὸ σύμπαν μᾶς κάνει νὰ τὸ αἰσθανθούμε ὅταν καρφώρῃ μὲ γέλοιο στὸ πρόσωπο τὰ περίφανα μάτια του

Ἡ μεγαλῆτερη ἀπελπιστικὴ εἰρωνεία ἐκτοξεύεται ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ θερμογόνου βασιλεῖ, τὸν ὁποῖο ὡς τύραννο παρουσιάζει ὁ νεαρὸς ποιητής μας.

Οἱ ἥχοι ποῦ ἀντηχοῦν ἀπὸ τὲς καμπάνες, κ' αὐτὲς μιὰ φλυαρία, μιὰ ἀθεΐα, ἕνα ψέμμα λένε στὸ ὑπάκουο ποίμνιο. Τὸ Bisveglia δὲν εἶνε γιὰ τὸν ἄνθρωπο παρὰ ἕνα σκοτεινὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖο, ἂν καὶ μᾶς φανερώσῃ μίαν ἀλήθειαν γιὰ τὴ ζωὴ, καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὸ ἀντηχοῦν ἥχοι πρωτότυποι μὲ ὁμορμὴ καὶ δύναμιν μεγάλη. ἀνοίγει ὅμως στὴ σκέψιν ἕνα πικρὸ χαμόγελο γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν ποῦ μᾶς φανερώνει ὁ ἥλιος ὁ εἰρωνικός, ὁ σκληρὸς, ὁ ἀδιάφορος, ὡς τὸν χρωματίζει ὁ ποιητής.

Ἴσως στὴν ἀνθισμένη νεότητι του, ἡ βαθυὰ ψυχολογία ποῦ ζῇ στὴν καρδιά του, τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ ὅλον αὐτὸ τὸν πεσομιτισμὸ γιὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς ζωῆς, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ πραγματικότητα κ' ἡ δυστυχία τὸν ἔκανε νὰ ὀῇ ἄπονον τὸν ἄνθρωπο, σκληρὸ τὸν ἥλιο καὶ ἄψυχο τὸ ὄνειρο τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μᾶς φανέρωσε μιὰ δουλείαν, μιὰ νέκρωσιν μὲ τὰ ὠραιότερα χρώματα, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ ἀπελπίσιαν πολὺ μεγάλη. Πολλὰς φορὲς ἀθέλητα παρασύρεται ὁ ποιητής, ἢ ἀπὸ μιὰ πεποίθησιν ποῦ σ' ἕναν αἰῶνα κυβερνᾷ τὴ σκέψιν στὸ γενικόν, ἢ ἀπὸ μιὰ ἐποχὴ δίχως κανένα θέλητρο ποῦ δὲν ἀγκαλιάζει τοὺς πόθους τοῦ ποιητοῦ, καὶ δίδει σ' αὐτὸν τὴν ἀπελπίσιαν καὶ τὴν δυστυχίαν.

Μέσα στὸ πρῶτο βλέπω ὁ νέος ποιητής νὰ βυθίστηκε, γιὰτὶ καμμία ἀτομικὴ δυστυχία στὸ Risveglia δὲν ἐκτυλίσσεται, κανένας πόνος σκληρὸς δὲν τὸν κάνει νὰ θρηγῇ, ἀλλὰ μόνο μιὰ ἀπογοήτευσιν φανταστικὴ ποῦ εἰσχωρεῖ μέσα στὰ χρόνια αὐτὰ τὰ δόλομοφα, ποῦ ἔχουνε τὴ δύναμιν ν' ἀγκαλιάσουν τὸ ἄφθαστο καὶ νὰ ζήσου, δίχως ἀριθμὸ μὲ τὴν ἀχτίδα αὐτὴ τὴ εἰρωνική,

μέ τὸ φῶς ποῦ τόσο σκοτεινὸν παρουσιάζει μιὰ σκέψι παροδική κι' ὄχι ἡ καρδιά του.

Ένας φτωχὸς Αεοπάρδης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θρηνῇ μετὰ τὴ μεγαλύτερη ἀπιστία περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ποιητὴ, ποῦ ἔζησε στὸν αἰῶνά του δυστυχισμένος. Μιὰ περιφρόνησι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἐσκλήρανε τὴν καρδιά του. Ἡ εἰρωνική ἀχτίδα, ποῦ μᾶς παρουσιάζει ὁ ποιητὴς μας, ἐφώτισε μετὰ τὴ σκληρότητα τοῦ Σωκράτη τὸ πρόσωπο, καὶ ὁμῶς μέσα σ' αὐτὴ ἀντίκρουσε ἕνα Θεό.

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ χρυσοῦν νόμισμα ἐν Ἀγγλίᾳ.—Ἡ Ἀγγλία ὑπὲρ πάντων ἄλλων χωρῶν, εἶνε τὸ κέντρον ὅπου συρρέουσιν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρυσῶν νομισμάτων τῶν δύο ἡμισφαιρίων, καὶ ἡ διὰ χρυσοῦ ἀνταλλαγή εἶναι ἐκεῖ κατ' ἐξοχὴν ἐν ἐνεργείᾳ.

Ἀπὸ τοῦ 1816 ἔκοψαν ἐν Ἀγγλίᾳ πλέον τῶν 15 δυσεκατομμυρίων χρυσῶν νομισμάτων καὶ μόνον 1,300 ἑκατομμύρια ἀργυρῶν· ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ, ἀπὸ τοῦ 1795 ἔκοψαν μόνον 9,8 δυσεκατομμύρια χρυσῶν, 5 1/2 δὲ δυσεκατομμύρια ἀργυρῶν τοιοῦτων.

Δεκαπέντε ὁμῶς δυσεκατομμύρια χρυσοῦ ἀντιπροσωπεύουσι πλέον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς ἀπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου καὶ ἐντεῦθεν καί, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ νὰ εὑρίσκηται ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν κιτρίνων κεραμάτων εἰς τὴν κυκλοφορίαν, τὸ Ἀγγλικὸν Κράτος ἐτράθηζε ἀπὸ τὴν ἀγορὰν περὶ τὰ 2 δυσεκατομμύρια, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦσαν ἐφθαρμένα. Ἀφ' ἐτέρου, ἐπειδὴ ἐν Λονδίνῳ ἡ διὰ χρυσοῦ ἀνταλλαγή γίνεται σχεδὸν δωρεάν, ἐν νέον χρυσοῦν νόμισμα δὲν ἔχει τίποτε νὰ χάσῃ ἐὰν ἀλλάξῃ μορφήν. Διὰ τοῦτο οἱ χρυσοχόοι καὶ οἱ χρυσοποικιλταὶ συχνότατα χρῶνται ὡς πρῶτην ὕλην τὰ νεωστὶ τιθέμενα εἰς κυκλοφορίαν νομίσματα διὰ τὴν κατασκευὴν κοσμημάτων κλπ., ὡς ἐπίσης καὶ τὰ νομισματοκοπεῖα τῶν ἄλλων κρατῶν συχνότατα μετασηματίζουν τὰ ἀγγλικά χρυσὰ νομίσματα εἰς νομίσματα τῶν ἑαυτῶν ἔθνικότητων. Οὕτω, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, εἰς νόμος ἐπιτάσσει, ἵνα πᾶν χρυσοῦν νόμισμα εἰσερχόμενον εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους μετασηματίζεται αὐθωρεῖ εἰς «ἀετούς», δηλαδὴ εἰς ἀμερικανικὰς λίρας.

Ἀλκοολισμὸς καὶ κληρονομικότης.—Ὁ ἱατρὸς κ. Μπούνζ ἔκαμε τελευταῖον ἀναζητήσεις τινὰς στατιστικὰς πολὺ ἐνδιαφερούσας ἐπὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀλκοολισμοῦ τῶν γονέων ἐπὶ τῆς υγείας τῶν τέκνων.

Ἐλαβεν 659 οἰκογενείας, εἰς τὰς ὁποίας ἐταξινόμησε τοὺς γονεῖς ὡς ἔπεται :

α') 183, δὲν πίνουν διόλου·

β') 240, μέτριοι πόται, ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς λίτρας οἴνου καθ' ἡμέραν·

γ') 133, πόται ἀσύμμετροι, πλέον τῆς μιᾶς λίτρας·

δ') 103, πόται μέθυσοι.

Λοιπὸν, αἱ περιπτώσεις τῆς φθίσεως ἢ τῶν νευρικῶν διαταράξεων εἰς τοὺς πατέρας καὶ εἰς τὰ τέκνα κατα-

μερίζονται κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν :

Φθίδις	α'	β'	γ'	δ'
Εἰς τοὺς πατέρας	4.3	5.8	10.1	13.6
Εἰς τὰ τέκνα	14.8	14.0	22.2	29.3

Νευρικαὶ διαταράξεις

Εἰς τοὺς πατέρας	1.1	2.5	2.3	2.9
Εἰς τὰ τέκνα	7.9	13.6	17.2	24.2

Βλέπομεν οὕτω καθαρῶς, ὅτι αἱ ἀναλογίαι αὐξάνουν ἀπὸ μιᾶς γενεᾶς εἰς ἄλλην, καὶ εἶναι ἀκριβέστατον νὰ εἰπῶμεν ὅτι, καταπολέμησις τοῦ ἀλκοολισμοῦ σημαίνει καταπολέμησις τῆς φθίσεως.

Ἡ ὠφελιμότης τῆς ταινίας.—Εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας ἡ περίεργος ἐκείνη καὶ ὀκληροτάτη νόσος ἡ καλουμένη ταινία, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν γέννησιν, ἐγκαθίδρυσιν καὶ ἀνάπτυξιν ἐντὸς τῆς κοιλίας μερικῶν τινῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων ἐνὸς παρασιτικοῦ θηρίου συνεσπειρωμένου ἐν μυρίαῖς σπείραις καὶ ὅπερ ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ τρώγῃσι πενταπλάσιον καὶ δεκαπλάσιον πολυλάκις τῆς συνήθους εἰς τὸν ἄνθρωπον τροφῆς, ὅπως χορτάσῃσι τὴν παροιμιώδη ἀδυναμίαν του καὶ τροφοδοτήσῃσι τὸ εἰς πολλὰς ὀργαῖς μετρώμενον ἀνάστημά του.

Τὸ παράσιτον τοῦτο, τὸ γνωστὸν, ὡς εἶπαμεν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ταινία, ἢ, κοινότερον, λάμνια, ἐγνωρίζομεν μέχρι σήμερον ὅτι εἶναι βλαπτικώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὀργανισμόν καὶ ὅτι καθιστᾷ ἰσχνούς, πελιδνοὺς καὶ καχεκτικωτάτους τοὺς σκόντας τὸ ἀτύχημα νὰ φυλοξενῶσιν εἰς τὰ σπλάγχνα των ἕνα τόσῳ ὀκληρὸν καὶ ἐπικίνδυνον σύντροφον.

Παραδόξως ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε τελευταῖον, ὅτι ἡ ταινία, ἀντὶ νὰ εἶναι τόσῳ ἐπιφοβὸς, ὡς νομίζεται, εἶναι τοῦναντίον εὐεργετικωτάτη εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀντὶ νὰ ζητῶμεν φάρμακα πρὸς ἐξολόθρευσιν αὐτῆς κάλλιον εἶναι νὰ φροντίζωμεν πῶς νὰ τὴν περιποιώμεθα δι' ἀφθονωτέρων ἐδεσμάτων.

Παρατήρησαν, δηλαδή, οἱ ἱατροί, συνεπεία πολυαριθμῶν ἐξετάσεων, ὅτι κατόπιν τῆς ἐξαφάνσεως μιᾶς ταινίας ἀνεπτύχθη ἐντὸς βραχείου χρονικοῦ διαστήματος φθίσις, καὶ δὴ εἰς τὴν ὀξυτέραν μορφήν. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἱατροὶ κκ. Ζάμ καὶ Μωδούλ, πειραματισθέντες εἰς Παρισίους διὰ τοῦ χυμοῦ τῆς ταινίας, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθησαν εἰς ὑποδορίους ἐνέσεις, ἠδυνήθησαν νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι ἡ οὐσία αὕτη ἐπιβραδύνει οὐσιωδῶς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φθίσεως.

Εἶναι γνωστὸν, ἐπιτέλους, ὅτι οἱ συνηθείσαντες νὰ τρώγῃσιν ὦμόν κρέας ἀποκτῶσι συνηθέστατα τὴν ταινίαν, καὶ ἐπειδὴ εἰς τοὺς φθισικοὺς ἀπὸ τινῶν ἐτῶν διορίζεται ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἡ χρῆσις τοῦ ὦμοῦ κρέατος, ὁ ἐκ τῆς γενέσεως τῆς ταινίας κίνδυνος εἰς αὐτοὺς θά ἦτο πρᾶγμα εὐχάριστον, ὅταν πρόκειται δι' αὐτῆς νὰ καταπολεμηθῇ κακὸν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὀδυνώτερον.

Ἄς προσθέσωμεν, περαινόντες, ὅτι μετὰ τὴν νεωτέραν αὐτὴν ἀνακάλυψιν τῆς χρησιμότητος τῆς ταινίας, ἡ ζήτησις ταινιῶν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα ὑπὸ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων θὰ αὐξήσῃ καταπληκτικῶς, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ζήτησις αὕτη τῶν ταινιῶν, ἀντὶ νὰ προφυλάξῃ ἐκ τῆς φθίσεως, ἵσως φέρεῖ ἐνάντιον ἀποτέλεσμα εἰς τὰ βαλάντια μερικῶν πατέρων καὶ συζύγων.

Κ. Δρς.

KATA TIHN 31 AYTOYΣTOY 1904

	) εἰς μεταλλικὸν	Δρ.
Τραπεῖον	) » τραπεζικά γραμματία Ἴονικῆς Τραπεζῆς	»
	) » κερατικά γραμματία διδραχμα καὶ μονόδραχμα	»
	) Ἀντίτιμον μεταλλικοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν	»
Ἐξωτερικοὶ λογαριασμοὶ	) Προὐνέκδοθέντος Ἑθνικοῦ δανείου εἰς χρυσὸν Ἑλλην.	
	) Σιδηροδρόμων 4 ο/ο τοῦ 1902	
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλ.	Κυβέρνησιν ἐπ' ἀναγκαστικῇ κυκλ. τραπ. γραμματίων	
» » »	διδράχμων καὶ μονοδράχμων	»
Ὁμολογίαι Ἑθνικῶν δανείων	) Εἰς χρυσὸν Δρ. 23,767,036.80	
	) » τραπ. γραμματία » 29,135,000.—	»
Προεξοφλήσεις		»
Καθυστερήσεις προεξοφλήσεων		»
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ/σμοὶ ἐπ' ἐνεχύρῳ χορηγογράφων		»
Δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων		»
Δάνειον πρὸς τὴν Στασιδικὴν Τράπεζαν ἐπ' ἐγγυήσει τοῦ Κράτους		»
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ		»
Δάνεια εἰς δῆμους, λιμένας καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα		»
Χορηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας		»
Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργοκτηματίας καὶ γραμματίων Προμ. Τρα- πέζης Ἡπειροβεσσαλίας		»
Μετοχαὶ εἰς ἐγγωρίους ἐταιρείας		»
Συμμετογὴ εἰς Τράπεζαν Κρήτης		»
Τοκομερίδια ἐν γένει		»
Καταστήματα Τραπεζῆς καὶ κτήματα ἐξ ἀναγκαστικῶν ἐκποιήσεων		»
Ἀπατήσεις ἐπισφαλεῖς		»
Ἐξόδα ἐγκαταστάσεως (ἰδίως δαπάνη κατασκευῆς τραπεζικῶν γραμματίων)		»
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ		»
Διεθνῆς Οἶκ. Ἐπιτροπὴ (λο/σμοὶ ὑπηρ. Ἑθν. δαν. εἰς χρυσόν)		»
Λογαριασμοὶ ἐξαγορᾶς συμμετοχῆς Κυβ. εἰς κέρδη ἐκ τραπεζ. γραμματίων		»
Ἐξαγορὰ πορνομίου Προμ. Τραπεζῆς Ἡπειροβεσσαλίας		»
Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου εἰς τραπεζικά γραμματία		»
Διάσπορα		»

Μετοχικὸν κεφάλαιον	
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια	
Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ :	
I. διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως	Δρ. 68,778,575.42
II. » » Τραπεζῆς	» 58,192,266.98
Κερματικά γραμμάτια δόραγμα καὶ μονόδραγμα	
Καταθέσεις ἄνευ τόκου εἰς μεταλλικὸν	
Καταθέσεις ἄνευ τόκου	
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι	
Μερίσματα πληρωτέα	
Καταθέσεις Δημοσ. διὰ χορηγήσεις δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' Νόμον	
Διεθνῆς Οἶκ. Ἐπιτροπὴ [λ]ογισμὸς καταθέσεων (εἰς χρυσὸν	Δρ. 396,926.15
ἐκ δημοσίων ὑπεγγύων προσόδων) . . . (» τραπε. γραμ. »	2,220,477.89
Ἐγπήρεσις Ἑθνικῶν δανείων εἰς χρυσὸν	
Ἐγπήρεσις Ἑθνικῶν δανείων εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια	
Καταθέσεις Δημοσ. εἰς χρυσὸν	
Καταθέσεις δημοσίου ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια	
Ἔντοκος καταθέσεις Δημοσ. εἰς χρυσὸν διὰ τὴν κατασχ. τοῦ Σιδ. Π. Δ. Σ. . . .	
» » » » τρ. γραμμ. » » » »	
Καταθέσεις δημοσίου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια κατὰ τὸν Νόμον ΒΦΕ'	
Καταθέσεις ἔντοκοι	
Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς	
Ἐγπήρεσις λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς	
Καταθέσεις ταμιευτηρίου	
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	
Συμμετογὴ τῶν Τραπεζῶν Ἰονικῆς καὶ Ἀθηνῶν εἰς Δάν. Σταφ. Τραπεζῆς .	
Διάφοροι λογαριασμοὶ	
Διάφορα	

	31 Αβγύστου 1904	31 Ιουλίου 1904
Δρ.	1,922,252.90	2,237,128.48
»	73,515.—	456,910.—
»	2,020,573.—	2,200,167.—
»	19,818,343.25	19,981,607.77
»	19,681,402.09	2,411,402.09
»	68,778,575.42	68,778,575.42
»	12,000,000.—	12,000,000.—
»	52,902,036.80	52,902,036.80
»	21,119,669.95	19,995,994.36
»	2,728,747.21	2,722,156.31
»	12,842,651.18	12,804,689.18
»	1,468,265.20	464,311.95
»	4,133,151.31	4,508,696.74
»	52,312,927.09	51,998,320.64
»	42,004,415.97	42,072,574.85
»	12,026,285.—	12,540,959.40
»	4,499,586.48	4,233,460.63
»	4,179,427.25	4,179,427.25
»	1,500,000.—	1,500,000.—
»	77,061.87	102,270.62
»	8,459,432.72	8,498,377.94
»	2,870,368.15	2,862,310.80
»	1,622,416.44	1,615,601.19
»	1,195,197.01	882,395.02
»	47,034.20	
»	1,792,000.—	1,792,000.—
»	1,360,000.—	1,360,000.—
»	550,000.—	550,000.—
»	1,444,967.53	898,971.45
Δρ.	<u>355,131,608.02</u>	<u>336,341,255.89</u>
»	20,000,000.—	20,000,000.—
»	13,500,000.—	13,500,000.—
»	126,970,842.40	119,391,460.41
»	12,000,000.—	12,000,000.—
»	3,375,089.72	3,514,215.40
»	15,536,735.04	18,797,124.35
»	749,673.60	1,264,095.25
»	488,769.07	754,899.07
»	283,749.94	283,749.94
»	2,617,404.04	3,686,706.56
»		6,545,15
»	363,324.55	579,848.50
»	593,316.47	239,366.98
»	294,498.27	1,724,481.26
»	19,681,402.09	2,411,402.09
»	159,574.17	159,574.17
»	5,542,880.15	5,542,880.15
»	68,480,322.66	68,160,424.40
»	46,562,670.—	46,562,670.—
»	1,435,352.—	1,824,716.—
»	3,552,041.95	3,543,836.14
»		
»	1,909,133.35	2,062,724.20
»	10,156,502.68	9,729,679.69
»	878,325.87	600,856.18
Δρ.	<u>355,131,608.02</u>	<u>336,341,255.89</u>

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τοκοὶ καταθέσεις. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς ὄρεγμα καὶ λίρας σφαιρίνας, ἀποδοτέας εἰς ὀριζήμενην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅπως (cheque) ἐπὶ τοῦ ἑξῶς ἐρικαυῶ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούντος. Τὰ κερτάλαια καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογούντων πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερταύρῃ δὲ Κερταλλινίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1/2	τοῖς ο)ο	κατ' ἔτος διὰ κατάθεσεις ὁ μνηνῶν τοὺς ἀρχίστον	— 2	τοῖς ο)ο	κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 1 ἔτους
2	1/2	τοῖς ο)ο	» » » » 2 ἔτων	— 3	τοῖς ο)ο	» » » » 4 ἔτων
4		τοῖς ο)ο	» » » » 5 ἔτων			» » » » 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῇ ἢ ἀνώνυμοι.

Εν Ἀθήναις τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1904

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου
Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΞΗΣ

BAZAR FRANCO-HOLLANDAIS

Rue Stadion 21Δ.—Athènes

Grand assortiment de cigares de Hollande et de la Habana.

Cette maison désire représenter manufacture de premier ordre de cigarettes de Samos.

ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν Ο Σ Δ. Β Ο Ρ Σ Α πρώην Ν. Σκλέπα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐροπίδου—Μενάνδρου.

Χημικὰ προϊόντα ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.—Χειρουργικὰ ἐργαλεῖα.—Κηλεπίδεςμοι.—Μεταλλικὰ ὕδατα.—Εἰδικὰ φάρμακα Specialités.—Εἶδη βιομηχανίας καὶ φωτογραφίας.—Διάφορα ἀντισηπτικά.

ΜΕΓΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ “Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ”, ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ καλλίστου καὶ περιποιητικωτάτου νέου κ. ΑΔΕΞ. Σ. ΣΠΑΡΤΟΥ πρὸ δεκαετίας.

Ἡ μαγειρική του τέχνη, ἡ περιποίησης, ἡ καθαριότης καὶ ἡ προθυμοτάτη ὑπηρεσία τοῦ ἀνωτέρω ἐστιατορίου εἶνε τὰ μόνα συστατικά.

Ὅσοι τυχὸν διέλθουν τῆς Λεβαδείας καὶ τὸ ἐπισκεφθῶν θὰ μὲς εὐγνωμονοῦν διὰ τὴν σύστασιν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Γ. ΚΑΡΓΙΩΤΑΚΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσεως 5.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους βιβλιοδετικήν ἐργασίαν τὴν ὅποιαν ἐκτελεῖ διὰ τῶν καινουργῶν καὶ τελειοτάτων μηχανημάτων, τὰ ὅποια ἔχει προμηθευθῇ παρὰ τῶν παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίων Krause καὶ Gebrüder Brehmer τῆς Λειψίας, ἥτοι δέσιμον βιβλίων, καταστάχων ἐμπορικῶν, βερνίκωσιν καὶ συγκόλλησιν εὐρωπαϊκῶν χαρτῶν καὶ οἰανδήποτε ἄλλην ἐργασίαν. Στερεότης, φιλοκαλία, εἰλικρίνεια καὶ ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας εἶναι τὰ μόνα συστατικά τοῦ ἀνεγνωρισμένης φήμης τούτου καταστήματος. Τιμαὶ δὲ ἀνεπίδεκται συναγωνισμοῦ.

MAGAZIN ET ATELIER de Neasornicarie NIC. PASCHALIDIS

Μέγα χρυσοχοεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐπισκέπτης θὰ εὕρῃ παντὸς εἶδους κοσμήματα ἐκλεκτῆς καὶ ἀρίστης πρότητος ἐκ τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν Καταστημάτων. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωτέρω χρυσοχοεῖον τοῦ ἀνλλίστου φίλου μας Ν. Πασχαλίδου ἐν Κωνσταντίνῳ.

HOTEL CHEDIVIAL TANTAH—ÉGYPTÉ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ξενοδοχεῖον ἐν Τάντα τῆς Αἰγύπτου διευθύνεται παρὰ τοῦ ρέκτου καὶ ὑποχρεωτικωτάτου κ. κ. Νικολάου Ἀγαγωστοπούλου καὶ Σια. Οἱ ὁμογενεῖς ταξιδιωταὶ εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῷ πᾶσαν περιποίησιν.

PÂTISSERIE M. PANAYIOTIDÈS & CH. PANIDIS Grand' Rue de Péra. 136 (a coté du Théâtre Odéon) — CONSTANTINOPLE

GEORGES P. M. VROMMATI

MARCHAND-TAILLEUR

ETOFFES ANGLAISES ET FRANCAISES

Péra, Rue Téké, N° 599

à côté du Club «TEUTONIA»

Constantinople

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΔΗΜ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Πέρα, δίοδος Χατζοπούλου, ἀριθ. 23, 24

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Ἡ ἑκτακτος μαγειρική, ἡ καθαριότης καὶ ἡ περιποίησης εἶναι τὰ μόνα συστατικά τοῦ ἀνωτέρω ἐστιατορίου.

ΓΙΑΣΗΜΑΚΗΣ Ε. ΓΙΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πράκτωρ τῆς Ἀσφαλιστικῆς ἐπὶ τῆς Ζωῆς

Ἑταιρίας «Νέα Ὑβρη»

Βιτάλης-Χάν Ν° 3

Α. Δ. ΓΕΝΙΔΟΥΝΙΑΣ καὶ Κ. Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἀρχιτέκτονες

Κων/πολς. — Γαλατῶ-Σαρόγλου-Χάν. Ἀριθ. 4.

Ἐκτελέσεις παντὸς εἶδους Ἀρχιτεκτονικῆς ἐργασίας. Ἀνάληψις καὶ διεκπεραίωσις Οἰκοδομῶν, οἰονδήποτε ρυθμὸν κατ' ἀποκοπὴν καὶ ἀντὶ Ἀρχιτεκτονικῆς ἀμοιβῆς. Σχεδιαγράμματα εἰς ὅλους τοὺς ρυθμούς, καταμετρήσεις γηπέδων, εἰς κατόψεις, προσόψεις, προϋπολογισμοὶ (devis), μαθηματικοὶ ἀπολογισμοὶ. Καλλιτεχνικὴ ἐργασία—Ἀκρίβεια καὶ ταχύτης.

BRASSERIE VIENOISE JANNI

T. IVRAKIS

—Propriétaire—

396. Grand Rue de Péra. 396

CONSTANTINOPLE

G. P. PAPA

322, Grand' Rue de Péra, 322

Au Dessus du Cristal

Constantinople

MAISON CENTRALE FONDÉE EN 1867

Galata. Fermeledjiler N° 171

SUCCURSALE

Stamboul, Sultan Hamam N° 17.

SALON DE COIFEURE

THÉODORE S. STAVRAKI

146 Grand' rue de Péra au dessus du Cerele d'Orient 146

CONSTANTINOPLE

ALA BOTTE ROUCE

T. H. MOUBIA DÈS — Θ. ΜΟΥΡΙΑΔΗΣ

Ὑποδήματα παντὸς εἶδους, ἑτοιμα καὶ

ἐπὶ παραγγελία.

360 Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα

Ἀπέναντι τῆς Δυτ. Ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου

Κωνσταντινούπολς

MAISON DE BLANC

A COTÉ DU PALAIS DE HOLLANDE

391. Grand' Rue de Péra. 391

CONSTANTINOPLE

Specialité d'articles de blanc anglais et Français

PANAYS LAZARIDÈS